

ÄRGÅNG 125 ■ NUMMER 4 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ APRIL 2001

LIAHONA

Res
BOOKARE
M205.5
N832SWE
2001
April

ÅRGÅNG 125 ■ NUMMER 4 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ APRIL 2001

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Kristus, av Bertel Thorvaldsen. (Foto Craig Dimond.) Infällt: Foto Acey Harper, ur *The Mission*.

LILLA STJÄRNANS OMSLAG

Guds ständiga omsorg, av Sheri Lynn Boyer Doty

ARTIKLAR

- 2 SÄRSKILDA VITTNEN OM KRISTUS: TEXTEN FRÅN EN VIDEOPRESENTATION AV FÖRSTA PRESIDENTSKAPET OCH DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: SÅ KAN VI ÖKA VÅR TRO PÅ JESUS KRISTUS
- 42 ALBIN LOTRIHČ: EN SJÄLS VÄRDE MARVIN K GARDNER
- 48 HUR MAN ANVÄNDER LIAHONA APRIL 2001

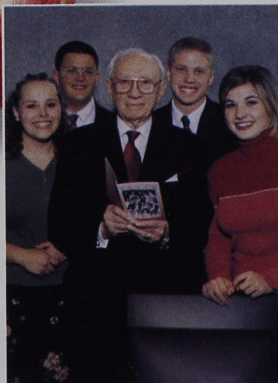
UNGDOMSSIDORNA

- 26 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: FÖRTRÖSTA PÅ GUDS HJÄLP
"DET SKALL ICKE FINNAS PLATS NOG ATT MOTTAGA DEN" GLORIA OLAVE
DAVID VISADE VÄGEN SERGIO ARROYO
- 30 EN PROFETS RÅD TILL OCH FÖRBÖN FÖR UNGDOMAR
PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

LILLA STJÄRNAN

- 2 PÅSK: NÅGOT FÖR DIG ATT BERÄTTA OM
- 4 SAMLINGSSTUNDEN: LYSSNA PÅ PROFETENS RÖST
- 6 NYA VÄNNER: NORBERTO HARIJAONA FRÅN ANTANANARIVO PÅ MADAGASKAR ANITA F BOTT
- 9 SÅNG: DEN HELIGA LUNDEN JOAN D CAMPBELL OCH HAL K CAMPBELL
- 10 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: JESUS VÄLJER UT SINA APOSTLAR
- 14 FIKTION: TALET T S HETTINGER

SE SIDAN 30

SE SIDAN 2

SE LILLA STJÄRNAN,
SIDAN 2

April 2001 • Årgång 125 • Nummer 4
LIAHONA 21984 180

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: L Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M Madsen

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton
Redaktionschef: Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Laybourn

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner
Assisterande chefredaktör: R Val Johnson
Redaktör: Roger Terry
Biträdande redaktör: Jenifer Greenwood
Redaktionsassistent: Susan Barrett
Tidskriftsassistenter: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki
Bildredaktör: Scott Van Kampen
Senior Designer: Shari Cook
Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton
Produktionschef: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J Christensen, Kari A Couch,
Denise Kirby, Kelli Pratt, Rolland F Sparks,
Claudia E Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs
Distributionschef: Kris I Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund
Översättningstjänst
Box 17558
118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkoyt: Ulf Arne Girhammar
Redaktör: Birgitta Karlfeldt
Stora Hundens gata 618
136 64 Haninge
Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Utlandsgatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-B. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
amhariska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska,
engelska, estniska, fiji, finska, franska, haitiska,
hiligaynon, holländska, ilocano, indonesiska, isländska,
italienska, japanska, kinesiska, kiribat, koreanska,
lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska, mongoliska,
norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska,
ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

April 2001 Vol. 125 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscrip-
tion price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City,
Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new
addresses must be included. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada
Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

MISSIONÄRER TJÄNAR MED RENT HJÄRTA

Min dotter och jag läser *Liahona* (ukrainska). Tack vare den håller vi oss à jour med det som händer i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och lär känna medlemmar från vartenda hörn av vår planet. Jag gläder mig när jag läser om bröder och systrar som trots umbäranden missionerar i många olika länder. Med rent hjärta, med stor tro och kärlek går de till varje hus, till varje familj och utför sitt viktiga arbete. Deras föredöme och skrifterna hjälper oss att lära känna vår himmelske Fader bättre. Missionärernas tjänande gläder inte enbart ögat utan även hjärtat.

Leonid Stepanovitch Sjkolni,

Vynohrdars'ka gren,

Kiev Sviatosjins'kjis distrikt i Ukraina

GUD LYSER UPP VÅR VÄG

Jag vill säga alla Liahonaläsare hur viktigt det är att vi har Gud i vårt liv. Jag blev en helt annan människa när jag blev medlem i kyrkan. Nu är det mycket lättare att leva. Jag är tacksam för min himmelske Faders vishet, vänlighet, tålmod, beskydd och kärlek. Problemen är fortfarande där, de har inte försvunnit, men Gud hjälper mig att övervinna mina motgångar.

Jag vet nu att precis som månen lyser upp en mörk väg, lyser Gud upp vägen som leder till hans himmelrike. Och vi kan sträcka ut armarna och inbuda alla som

befinner sig i mörkret att förena sig med oss på den ljusa vägen.

Martina Ruseva,

Stara Zagora gren,

Plovdivs distrikt i Bulgarien

NY TILLFÖRSIKT TACK VARE LIAHONA

Jag har varit medlem av kyrkan sedan åttaårsåldern och vill tacka er för de upplyftande budskapen. Att läsa i *Liahona* (franska) om trofasta ungdomar som trots hårt motstånd håller fast vid evangeliet ger mig ny tillförsikt och tröst.

Det har varit mycket smärtsamt för mig att se somliga av mina egna vänner avvika från den rätta vägen. Ofta har jag undrat om jag ska kunna vara stark nog att motstå deras lockrop att tillhöra världen. Jag har stärkts av de uppriktiga vittnesbörden från ungdomar som ni publicerat. Det är en stor tröst att veta att jag inte är den enda ungdom som hoppas på sanningen och försöker leva efter evangeliet och strävar efter att ha höga principer. Ett stort tack för er hjälp! *Liahona* är en kompass i vår värld.

Vayana Mataoa,

Arue församling,

Arue stav på Tahiti

Redaktionens anmärkning: I detta nummer ersätter "Särskilda vittnen om Kristus" budskapet från första presidentskapet. Hemlärare uppmantras att använda detta budskap i april.

FOTO ACEY HARRER, UR THE MISSION

Särskilda vittnen om Kristus

Följande är texten från en videopresentation av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Presentationen sändes via satellit mellan generalkonferensens sessioner den 1–2 april 2000.

President Gordon B Hinckley

Den stora och forntida staden Jerusalem har alltid varit en källa till inspiration för mig. Anledningen är att platsen bär Guds Sons prägel. För två tusen år sedan föddes människosläktets Frälsare i Betlehem, ett kort avstånd söderut. Han fördes hit till templet som spädbarn. Här hörde Maria och Josef de underbara profetior som uttalades av Symeon och Hanna om det lilla barn

som var utsett att bli världens Frälsare.

Han växte upp i Nasaret i Galileen som ligger norrut. Vid tolv års ålder fördes han tillbaka hit till Jerusalem. Här fann hans mor honom när han samtalande med

de lärde i templet som "lyssnade och ställde frågor" (Luk 2:46).

Det var i närheten av denna plats som han såg ut över

PHOTO ACEY HANBERG, UP: THE MISSION

staden och med sorg uttalade: "Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem som blir sända till dig. Hur ofta har jag inte velat samla dina barn . . . men ni ville inte" (Matt 23:37).

Jerusalem var skådeplatsen för de sista dagarna i Guds Sons jordiska liv. Här genomled han ångesten i Getsemane, anhållandet, rättegången, den fällande domen, den obeskrivliga smärtan under döden på korset, gravläggningen i Josefs grav och den triumferande uppståndelsen.

Ingen kan helt förstå storheten och härligheten i hans liv och i hans död, hans allomfattande gåva till alla människor. Vi säger som officeren, som vid hans död yttrade: "Den mannen måste ha varit Guds Son" (Mark 15:39).

Två tusen år har kommit och gått sedan han föddes i Betlehem. Detta är helt visst en tid som lämpar sig för att minnas honom och stärka sin hängivenhet. I vår tid har Herren kallat femton särskilda vittnen om hans gudomlighet inför hela världen. De har en unik kallelse, de är Herren Jesu Kristi apostlar, utvalda och bemyndigade av honom. De har blivit uppmanade att vittna om att han lever, genom kraften och myndigheten i det heliga apostlaskap som förlänats dem.

Jag inbjuder er att lyssna till dessa särskilda vittnens vittnesbörd. De talar till oss från olika delar av världen och de vittnar om Herrens förjordiska, jordiska och efterjordiska verksamhet. Gud vare tack för att han skänkte sin Son, världens Återlösare, människosläktets Frälsare, vägvisaren till livet, Fridsfursten, Guds helige.

FÖRJORDISK VERKSAMHET

Äldste Neal A Maxwell

I DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Detta magnifika långdistanstestleskop har avsiktligt placerats ovanför luftföroreningarna, så att det mäktiga instrumentet bättre ska kunna utforska galaxerna. På samma sätt är det med livet och att se genom trons lins. Om vi ska se tydligare måste vi lyfta oss upp ovanför de världsliga föroreningarna. Då kan vi, som det står i en psalm, "beskåda den värld som Gud . . . har skapat med sitt allmaktsord" (se "O store Gud", *Psalmer*, nr 48). Annars hindras vi från att utforska Jesu universella evangelium och från att se "tingen såsom

de verkligen äro" (MB Jakob 4:13).

Men genom att betrakta det vidsträckta kosmos kan vi ödmjukt begrunda det gudomliga hantverkets väldighet. Långt innan vår Frälsare föddes i Betlehem och blev känd som Jesus från Nasaret, var han Jehova. Då, under Faderns ledning, var Kristus universums Herre och skapare av ett oändligt antal världar, varav vår värld bara är en. (Se Ef 3:9; Hebr 1:2.)

Hur många planeter finns det i universum som befolkas av människor? Vi vet inte, men vi är inte

ensamma i universum! Gud är inte Gud för bara en planet!

Jag vittnar om att Jesus verkligen är Herre över universum, "att medelst [Kristus], genom honom och av honom . . . skapades världarna, och att deras invånare äro söner och döttrar födda åt Gud" (L&F 76:24).

Genom att han köpt oss (1 Kor 7:23) med sitt försonande blod (se Apg 20:28) i den stora och förunderliga försoningen, blev Jesus vår laggivare (se Jes 33:22 i engelska Bibeln). Det är genom att lyda hans lagar och

bud som vi en dag kan återvända till hans och vår himmelske Faders närhet.

Dessa framlagda fakta om kosmos bör få oss att böja knä nu, långt före domedagen, när varje knä ska böjas och varje tunga bekänna att Jesus är Kristus. Jag vittnar om att Jesus uppfyllde dessa storslagna roller som Skapare och laggivare, eftersom han önskade odödliggöra alla sin himmelske Faders barn, varav de mest lydiga ska bo i hans Faders hus, där det finns många rum.

När Kristus återvänder kommer det inte att ske till krubbans enkelhet, utan han kommer som den erkände Återlösaren och universums skådespel stjärnorna falla ner från sina platser som ett vittnesbörd (se L&F 133:49), med långt större dramatik än vid hans födelse, när "stjärnan på himmelen såg ned på . . . Jesusbarnet" ("Se här uti stallet", *Psalmer*, nr 142).

Trots sina skapelsers oerhörda omfång lägger universums Herre

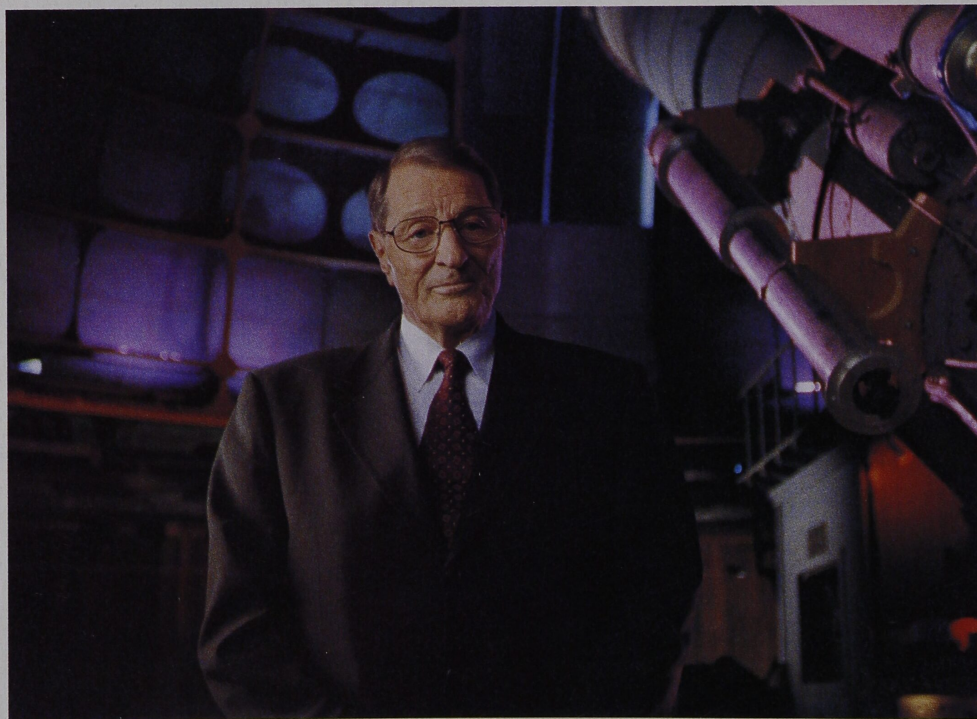
märke till varje sparv som faller till marken, och han är vår personlige Frälsare. Om detta bär jag ett apostoliskt vittnesbörd, i Jesu Kristi heliga namn. Amen!

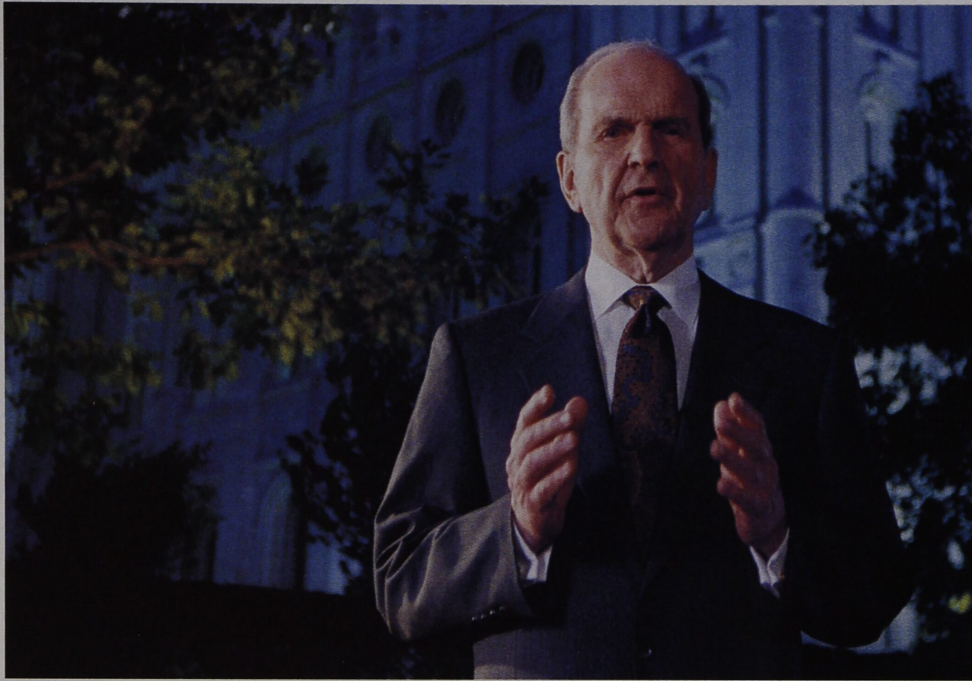
Äldste Russell M Nelson

I DE TOLV APOSTLARNAS
KVORUM

När jag tittar på himlens stjärnor påminns jag om att för ungefär 4 000 år sedan ingick Jesus Kristus (som då uttalade sig i egenskap av Jehova – Gamla

Äldste Neal A Maxwell talar från Lick-observatoriet på Mount Hamilton, i närheten av San Jose i Kalifornien.

Äldste Russell M Nelson talar från tempelområdet i Salt Lake City.

testamentets Gud) ett förbund med fader Abraham. Bland annat gavs löftena att världens Frälsare skulle komma från Abrahams släktlinje och att hans efterkommande skulle bli talrika som "stjärnorna på himmelen". Dessutom fick Abraham veta att genom hans efterkommande skulle jordens alla folk välsignas (se 1 Mos 22:18). Detta förbund skulle vara för evigt, ända "intill tusen släkten" (1 Krön 16:15). Abraham blev lovad att "denna rättighet skall fortsätta i dig . . . ja, med evangeliets välsignelser, vilka äro frälsningens välsignelser, ja, det eviga livets" (Abr 2:11).

Genom skrifterna får vi veta att detta förbund ska "uppfyllas i de sista dagarna" (1 Nephi 15:18). Då ska hans evangelium i dess fullhet predikas och många ska komma till

tro på att Jesus Kristus är Guds Son.

År 1836 överlämnades nycklarna till "Abrahams evangelii utdelning" (L&F 110:12). År 1843 förkunnade Herren för profeten Joseph Smith att "Abraham fick löften rörande sin säd, sina länders frukt – och av hans länder är du . . . Detta löfte är även ditt emedan du är av Abrahams säd" (L&F 132:30–31).

Bröder och systrar, ni kan också göra anspråk på de gudomliga välsignelser som utlovats till Abrahams trofasta släktlinje. Herren förklarade att de välsignelser och skyldigheter som hör ihop med hans prästadöme är era på grund av er tro, era gärningar och ert ursprung, enligt den släktlinje som tillkännagivits i er patriarkaliska välsignelse. Ni är "lagliga arvingar", sade han. "Edert

liv och prästadömet har förblivit och måste förbliva genom eder och edra släktled" (L&F 86:9–10).

De främsta välsignelserna i Abrahams förbund förlänas i heliga tempel. Dessa välsignelser gör det möjligt för oss att komma fram i den första uppståndelsen och ärva troner, riken, makter, furstendömen och herradömen till vår "upphøjelse och härlighet i allt" (L&F 132:19). Det forntida förbundet med Abraham kan endast uppfyllas genom Herren Jesus Kristus. Det är han som har gjort det möjligt för oss att bo hos Gud, hos honom och med våra familjer för evigt. Detta är hans verk och hans härlighet. Jag älskar honom, jag vittnar om honom och jag uttrycker min eviga tacksamhet för honom, nu och för alltid, i Jesu Kristi namn. Amen.

JORDISK VERKSAMHET

Äldste Joseph B Wirthlin

I DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

För två tusen år sedan betraktade två resenärer, en man och en kvinna, den lilla staden Betlehem. Kvinnan, som snart skulle föda, hade färdats från Nasaret. Den långa resan var mycket svår och högst obekvämt för henne.

På grund av en plötslig tillströmning av besökare fanns det inga lediga rum på något härbärge i staden. Den enda plats där Josef och Maria kunde finna skydd var en plats där boskapen var.

Och så föddes han, Jesus Kristus, Messias, Guds älskade Son. Skaparen av solar och månar och virvlande hav låg lindad i en krubba, i en omgivning som var något av det enklaste jorden hade att erbjuda.

Sedan mycket unga år och i hela mitt liv har jag förundrats över den vackra berättelsen om vår Frälsares och Herres, Jesu Kristi, födelse. Den mest inspirerande delen är när profeter i Gamla testamentet och i Mormons bok förutser den. De kände till frälsningsplanen och den centrala roll Kristus skulle få för människosläktets frälsning. Änglarnas sång när herdarna på ängen fick höra om den största händelsen i historien, och de vise männen som följde Betlehemsstjärnan – dessa inspire-

rande händelser fångade min kärlek för och min insikt om vår älskade Frälsare.

Sådan födelse, sådant liv. Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtornas man (Jes 53:3). Han hade inget ställe där han kunde vila sitt huvud. I vår moderna tid när ära kläs i medaljer och i världsliga rikedomar, tycks det nästan ofattbart för oss att en ensam man, utan hem, utan politiskt inflytande, skulle kunna förändra historiens och evighetens gång.

Men jag vittnar för er att han gjorde det. Jesus Kristus lärde ut livets ord. Han visade vägen till sanning, vägen till frid, vägen till lycka. Jag vittnar om att när han gick på jorden såg tusentals människor in i hans ögon och längtade efter att finna svaren däri. De längtade efter befrielse från lidande och sorg, längtade efter att de bördor de bar skulle bli lättade. Var och en som med tro såg in i hans ögon fann läkedom, frid och lycka.

Som en Herren Jesu Kristi apostel vittnar jag för er idag att det kommer

Äldste Joseph B Wirthlin talar från Salt Lake City.

en tid då var och en av oss ska få blicka in i Frälsarens kärleksfulla ögon. Och då ska vi med visshet veta att Maria födde ett barn som i sanning var Guds Son, världens Frälsare. Vi får veta att ingen sorg är så stor, ingen smärta så djup, ingen börda så outhärdlig att den ligger bortom hans helande beröring.

Han ber att vi ska tro på honom, att vi ska lära av honom och att vi ska sträva efter att följa hans lärdomar. Att var och en av oss aldrig ska glömma bort heligheten i denna händelse, och att vi ska fira hans födelse genom att komma till honom och lyda hans bud, är min bön i Jesu Kristi namn. Amen.

Äldste Richard G Scott talar framför dopfunten i Tabernaklet i Salt Lake City.

Äldste Richard G Scott

*I DE TOLV APOSTLARNAS
KVORUM*

Vi minns alla tydligt när vi döptes och fick den Helige Anden. När vi får en allt större kunskap om meningen med Jesu Kristi liv, om vad han gjorde för att välsigna varje själ, får denna förordning en allt större betydelse. Vi levde verkligen i vår evige Faders närhet och hos hans älskade Son, vår Frälsare. Varje människa som har kommit eller ska komma till jorden valde denna förmån efter att tillfullo ha förstått den lycksalighetsplan som skulle vägleda vårt liv här.

Endast de som ingår och håller dopförbundet, flitigt lyder hans bud

och tar emot alla de andra nödvändiga förordningarna, får glädjens fullhet på jorden och får leva för evigt i det celestialet riket. För den som verkligen omvänder sig skänker dopet syndernas förlåtelse genom Jesu Kristi försoning.

Frälsaren sade: "Den som inte blir född av vatten och ande kan inte komma in i Guds rike" (Joh 3:5). Det är ett absolut krav för varje själ som vill ta emot fullheten av de välsignelser som har erbjudits oss. Det är anledningen till att vi i heliga tempel utför ställföreträdande dop för våra avlidna förfäder. Mästaren själv döptes för att "uppfylla allt som hör till rättfärdigheten" (Matt 3:15). Han är vårt fullkomliga föredöme i allting.

Jag vittnar om att vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus, är en uppstånden varelse med fullkomlig kärlek och medkänsla. Jag vittnar om att han gav sitt liv för att vi ska kunna leva för evigt med honom och vår Fader i himlen och våra nära och kära, som genom att lyda buden och genom att ta emot alla frälsningens förordningar gör sig värdiga det. Jag bär högtidligt vittne om att jag vet att Frälsaren lever.

Äldste L Tom Perry

*I DE TOLV APOSTLARNAS
KVORUM*

En händelse i mitt liv har ofta påmint mig om att det för med sig glädje att fråga: "Vad

Äldste L Tom Perry talar från Salt Lake City.

skulle Frälsaren göra nu?"

Jag var bland de första marinsoldaterna som landsteg i Japan när freden hade undertecknats efter andra världskriget. Ett av mitt livs sorgligaste erfarenheter var att komma in i den ödelagda staden Nagasaki. En stor del av staden var totalförstörd. En del döda hade ännu inte begravts. Som ockupationsstrupper satte vi upp högkvarteren och började arbeta.

Det var en mycket nedslående situation och somliga av oss ville göra mer. Vi vände oss till vår fältpräst och bad om tillstånd att få hjälpa till med att återuppbygga de kristna kyrkorna. På grund av restriktioner från regeringens sida under kriget hade dessa kyrkor nästan upphört att fungera. Deras få byggnader var svårt skadade. Några av oss ställde frivilligt upp med att reparera och på nytt mura upp dessa kapell på vår fritid, så att de återigen skulle kunna användas för kristna möten.

Vi hade ingen kunskap om språket. Allt vi kunde göra var att utföra det fysiska arbetet med att reparera byggnaderna. Vi fann de präster som inte hade kunnat verka under krigsåren och uppmuntrade dem att återvända till sina predikstolar. Det var fantastiskt att få vara tillsammans med dessa människor när de återigen fick frihet att utöva sin kristna tro.

En händelse, som jag alltid ska minnas, inträffade när vi lämnade Nagasaki för att återvända hem. När vi steg på tåget som skulle föra oss till de fartyg som skulle ta oss hem var det många av de andra marinsoldaterna som retade oss. Deras flickvänner var där och tog farväl av dem. De skrattade åt oss och påstod att vi hade gått miste om det roliga i Japan. Vi hade slösat bort vår tid på att arbeta och att mura väggar.

När de som mest höll på att reta oss kom över en liten kulle nära tågstationen omkring tvåhundra av dessa fantastiska kristna japaner från

de kyrkor som vi hade reparerat. De sjöng "Framåt, Herrens kämpar". De kom ner och överöste oss med presenter. Sedan radade de upp sig längs perrongen, och när tåget satte igång sträckte vi oss ut och nuddade deras fingrar. Vi kunde inte säga något, vi var alltför rörda. Men vi var tacksamma över att i någon mån ha kunnat hjälpa till med att återupp-
rätta kristendomen i en nation efter kriget.

Jag vet att Gud lever. Jag vet att vi alla är hans barn och att han älskar oss. Jag vet att han sände sin Son till världen som ett försoningsoffer för hela människosläktet och att de som tar emot hans evangelium och följer honom ska åtnjuta evigt liv, den största av alla Guds gåvor. Jag vet att han ledde återställelsen av evangeliet här på jorden genom profeten Joseph Smiths händer. Jag vet att den enda varaktiga glädje och lycka vi någonsin kommer att få erfara i detta jordiska liv kommer av att följa Frälsaren, lyda hans lag och hålla hans bud. Han lever. Det är mitt vittnesbörd till er, i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn. Amen.

Äldste Henry B Eyring

*I DE TOLV APOSTLARNAS
KVORUM*

På denna byggnads östra fasad står det skrivet "Herrens hus". Första gången jag gick in i templet bara några få steg fick jag en känsla

Äldste Henry B Eyring talar från östra trappan till Salt Lake-templet.

av jag varit där tidigare. Plötsligt kom tanken till mig att vad jag kände igen var en känsla av frid som översteg allt jag tidigare upplevt i livet, men som jag ändå tycktes känna igen och nästan minnas.

Vi kände vår himmelske Fader och hans älskade Son innan vi kom till det här livet. Vi kände frid hos dem då, och vi längtade efter att få vara hos dem igen, med våra familjer och dem vi älskar.

Invigda tempel är heliga platser dit den uppståndne Frälsaren kan komma. I dem kan vi känna friden i det umgänge vi hade med honom i livet före detta. I dem ingår vi de förbund som hjälper oss att komma till honom i detta liv och som gör det möjligt för honom, om vi håller våra löften till honom, att föra oss hem till Fadern, med våra familjer, i den kommande världen.

Varje del av dessa byggnader, och allt som pågår inne i dem, återspeglar Frälsarens kärlek till oss och vår

kärlek till honom. Jag kände detta en dag, högt uppe i detta tempel. Jag befann mig i ett av tornen på en plats som få människor har varit på efter det att byggnaden invigdes. I ett litet rum som sällan, om någonsin, använts såg jag ett utsökt träarbete från pionjärtiden.

Jag minns den känsla av vördnad jag fick när jag föreställde mig hantverkarna som så noggrant hade snidat ut de detaljerade mönstren. De arbetade utan eldrivna verktyg på en plats där, till största delen, endast den Herre som de älskade och himmelska varelser skulle kunna se det. De gjorde det inte för människor eller för att få erkännande, utan för honom, för hans hus. De visste, liksom jag gör, att han lever och att han har bett sitt folk att komma samman och vara värdiga att bygga ett hus åt honom, för att han ska kunna leda dem och välsigna dem och deras familjer.

Jag vet att han lever. Jag vet att

Joseph Smith var hans profet och att han i en syn inte bara såg fönstrens form i ett tidigt tempel, utan också att tempel skulle spridas över hela jorden. Herren har i sin stora godhet anförtrott de prästadömetts nycklar som utövades i dessa tempel åt sina tjänare, för att välsigna oss och våra döda anförvanter och för att slutföra arbetet för hans härliga återkomst. Jag vet att detta är sant och det skänker mitt hjärta frid. I Jesu Kristi namn. Amen.

Äldste Robert D Hales

*I DE TOLV APOSTLARNAS
KVORUM*

Jag känner stor kärlek till skrifterna. Jag älskar att läsa om Jesu Kristi jordiska liv. Det finns så mycket i hans liv som kan lyfta upp, inspirera och stärka oss när vi har det svårt. För mig är Johannes sjuttonde kapitel ett av de heligaste kapitlen i samtliga skrifter. Hela detta kapitel är en förbön som Jesus Kristus uppsände till sin Fader för vår skull. Vad han i själva verket säger är: "Om bara världen kunde känna dig som jag känner dig." Han säger till sin Fader att han har gjort allting som han blivit ombedd att göra.

Ibland glömmar vi bort hur enastående lydig Frälsaren var. Allt han gjorde, allt han sade, var en följd av lydighet mot sin Fader. När han uppsökte och tog hand om fattiga,

när han kallade sina lärjungar, när han undervisade både i Palestina och i Amerika, så gjorde han det därför att hans Fader hade befallt honom att göra det. Han hade inga själviska motiv. Han sade: "Jag gör inte något av mig själv utan talar så som Fadern har lärt mig" (Joh 8:28). Vilket fullkomligt exempel på lydnad!

När vi fattar beslut i livet är det viktigt att vi känner Frälsaren. Hans enkla råd: "Kom . . . och följ mig" (Matt 19:21) kan förvandla människans villkor om vi tillåter det. Han har makt att lätta våra bördor om vi vänder oss till honom.

Som en Herren Jesu Kristi apostel har jag förmånen att bära vittnesbörd som ett heligt sändebud

om Frälsaren. Min största önskan är att mitt vittnesbörd ska tränga in i hjärtat hos dem som lyssnar till det.

Jag vet att Jesus Kristus lever. Jag vet att han leder sin kyrka genom uppenbarelse till sin profet, denna dag och denna stund. Om vi tror på vår Frälsare så hjälper han oss att klara av våra prövningar och våra svårigheter, och så kan vi uthärda till slutet och återvända till hans närhet efter denna jordiska prövotid. Han lever, känner och älskar var och en av oss. Han vill inget hellre än att välsigna oss, bara vi kommer till honom. Om detta bär jag ödmjukt vittnesbörd, i Jesu Kristi namn. Amen.

Äldste Robert D Hales talar från tempelområdet i Bountiful i Utah.

Äldste David B Haight

*I DE TOLV APOSTLARNAS
KVORUM*

Jag tänker ofta på när president Spencer W Kimball för ett antal år sedan kallade mig till templet. Vid denna tidpunkt hade jag mycket att göra som assistent till de tolv och han bad mig på telefon att träffa honom på templets fjärde våning. Han sade: "David, kan du komma nu?" Och jag sade: "Ja, president Kimball." Och han sade: "Precis nu." Och när jag gick till templet slog mitt hjärta fort. Jag visste naturligtvis inte orsaken till att president Kimball hade kallat mig dit.

Men han förde mig in i ett rum som jag inte hade varit i tidigare och där intervjuade president Kimball mig angående min värdighet. Jag blev naturligtvis häpen över att han talade till mig på det sättet, eftersom jag inte hade någon aning om varför jag befann mig där. Sedan visade han med en gest att vi skulle ställa oss upp och när jag ställde mig upp med denne underbara man tog han mina händer och sade till mig: "Med all den kärlek jag äger kallar jag dig att fylla vakansen i de tolv apostlarnas kvorum." Och när han sade det trodde jag att jag skulle kollapsa av chocken. Så förbluffad blev jag!

Under de följande sömnlösa nätterna efter denna kallelse malde tankarna i mitt sinne och jag har tänkt på det många gånger sedan

dess. Han sade inte "som president för kyrkan" eller "som profet" eller "genom min auktoritet". Han sade på sitt eget ödmjuka sätt: "Med all den kärlek jag äger." Han lärde mig att kärlek är nödvändigt – den kärlek som Frälsaren hoppas att vi ska förvärva – som vi måste visa, som vi måste känna i våra hjärtan och i våra själar för att kunna undervisa om evangeliet på ett riktigt sätt.

När vi möter världens människor och bär vittnesbörd om en levande Gud, har jag den varma, behagliga känslan i hjärtat att han är verklig, att Gud lever, att han är vår Fader i himlen och att Jesus är Kristus, den enfödde Sonen i köttet. Jag vet att detta är sant. Om detta bär jag mitt

vittnesbörd och vittnar om att mitt hjärta brinner av vetskapen att detta är sant. I Jesu Kristi, vår Frälsares, namn. Amen.

Äldste Dallin H Oaks

I DE TOLV APOSTLARNAS
KVORUM

I slutet av sin verksamhet införde Jesus Herrens nattvards sakrament. Han bröt brödet, välsignade det och gav det till sina lärjungar med orden: "Tag och ät, detta är min kropp" (Matt 26:26). "Gör detta till minne av mig" (Luk 22:19). Han tog bägaren, tackade Gud, gav den åt dem och sade: "Detta är mitt blod, förbundsblodet som blir utgjutet för många till

syndernas förlåtelse" (Matt 26:28).

Herrens nattvard är en förnyelse av dopets förbund och välsignelser. Vi är befallda att omvända oss från våra synder och komma till Herren med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande och ta del av sakramentet. När vi tar brödet intygar vi att vi är villiga att ta på oss Jesu Kristi namn och alltid minnas honom och hålla hans bud. När vi håller detta förbund så förnyar Herren de renande följderna av vårt dop. Vi görs rena och kan alltid ha hans Ande hos oss.

Sakramentets utdelande och den förnyelse av förbunden och den rening som äger rum när vi tar sakramentet är den viktigaste handlingen i vår kyrkas sabbatsfirande. Vi gör det till åminnelse av Jesu Kristi, den enfödde Sonens, blod. Han är det centrala i vår tro. Han är vår Frälsare och vår Återlösare.

Under detta år, då vi firar att det var 2 000 år sedan han föddes, bifogar jag mitt eget vittnesbörd till de andra apostlarnas. Jag vittnar om att han lever och älskar oss. Jag vittnar om att han som världens ljus och liv gjort det möjligt för oss att återvända till vårt himmelska hem för att åtnjuta Guds, vår evige Faders, umgänge och högsta välsignelser, ja, evigt liv, den största av alla Guds gåvor. I Jesu Kristi namn. Amen.

Äldste David B Haight talar från kyrkans kontorsbyggnad.

Äldste Dallin H Oaks talar från ett kapell i Joseph Smith Memorial Building i Salt Lake City.

Äldste Jeffrey R Holland

*I DE TOLV APOSTLARNAS
KVORUM*

Få platser på jorden är lika heliga och betydelsefulla som denna lilla lund med olivträd här på Olivberget i Jerusalem. Det var här i Getsemane örtagård, under den sista natten i sitt jordiska liv, som Jesus lämnade sina apostlar och ensam steg ner i det ångestens djup som skulle bli hans försoningsoffer för hela människosläktets synder.

Han rörde sig långsamt, böjde knä, föll ner på sitt ansikte och utropade: "Abba, Fader! För dig är allting möjligt. Ta denna bägare från mig. Men inte som jag vill, utan som du vill" (Mark 14:36).

För Kristi eftertänksamma efterföljare är det ett oförlikneligt underverk att en persons frivilliga och barmhärtiga offer kunde tillfredsställa rättvisans oändliga och eviga fordringar, sona varje mänsklig

försyndelse, bära varje jordisk skröplighet, känna varje personlig hjärtesorg, bedrövelse och smärta. Men jag vittnar om att det är precis vad Kristus gjorde för var och en av oss. Jag bär högtidligt vittne om att Jesu

Äldste Jeffrey R Holland talar från Getsemane örtagård.

Kristi försoning är den barmhärtiga grundvalen och det centrala i Guds eviga plan för vår frälsning och vår lycka.

Är det att undra på att vi rör oss stilla och vördnadsfullt här? Är det att undra på att vi ingår heliga förbund som en följd av den kärlek som visades här? Är det att undra på att Kristus, den störste av alla, tömde den bittra kalken och inte ryggade här, så att vi skulle slippa lida, om vi bara omvänder oss och kommer till honom?

Jag uttrycker min vördnad och förundran, min tillbedjan av och mitt apostoliska vittnesbörd om honom i hans återlösande namn, ja, Herren Jesus Kristus. Amen.

President Gordon B Hinckley

Strax utanför Jerusalems murar, på denna plats eller någonstans i närheten, låg Josef från Arimataias grav, där Herrens kropp begravdes. På den tredje dagen efter hans begravning "kom Maria från Magdala och den andra Maria för att se på graven.

Då blev det ett kraftigt jordskalv, ty Herrens ängel steg ner från himlen och kom och rullade undan stenen och satte sig på den" (Matt 28:1-2).

"Ängeln sade till kvinnorna: 'Var inte rädda. Jag vet att ni söker efter Jesus, som blev korsfäst.

Han är inte här, han har uppstått

så som han sade. Kom och se var han låg'" (Matt 28:5-6).

Detta är de mest trösterika orden i hela den mänskliga historien. Döden – den allomfattande och den slutgiltiga – hade nu besegrats. "Död, var är din seger? Död, var är din udd?" (1 Kor 15:55.)

Den uppståndne Herren visade sig först för Maria. Han talade med henne och hon svarade. Han var verklig. Han levde, han vars kropp hade varit död. Inte undra på att när Tomas senare såg honom med sårerna i händer och sida, utropade han häpet: "Min Herre och min Gud!" (Joh 20:28.)

Något sådant hade aldrig hänt

tidigare. Det hade bara funnits död utan hopp. Nu fanns det evigt liv. Bara en Gud kunde ha gjort detta. Jesu Kristi uppståndelse var den stora krönande händelsen i hans liv och mission. Den var försoningens slutsten. Hans offer av sitt liv för hela mänskligheten var inte fullständigt förrän han hade kommit fram ur graven med löftet om uppståndelse för alla som har vandrat på jorden.

Av alla segrar i mänsklighetens historia finns ingen så stor, ingen så allomfattande i sina följder, ingen med så bestående konsekvenser som den korsfäste Herrens seger, han som kom fram ur graven denna första påskmorgon.

President Gordon B Hinckley talar från trädgårdsgraven.

De som bevittnade händelsen, alla som såg och hörde och talade med den uppståndne Herren, vittnade om att detta det största av alla underverk hade ägt rum. Hans efterföljare under kommande sekler levde och dog som förkunnare av sanningen i denna gudomliga gärning.

Till allt detta lägger vi vårt eget vittnesbörd, att han som dog på Golgotas kors uppsteg igen i förunderlig härlighet som Guds Son, som Herre över liv och död.

Äldste M Russell Ballard

I DE TOLV APOSTLARNAS
KVORUM

När Frälsaren ursprungligen uppmanade sina apostlar att "gå ut överallt i världen" (Mark 16:15) var hans kyrka mycket liten. Medlemmarna hade skingrats i det geografiska område som nu är känt som Mellanöstern. Hans dynamiska apostlar, som Petrus, Jakob, Johannes och Paulus, färdades för det mesta till fots eller med båt och de gjorde allt de kunde för att hålla samman den lilla skaran.

Men avstånden och bristen på kommunikationsmöjligheter gjorde deras arbete mycket svårt. De visste själva att framtiden skulle föra med sig ett "avfall" från evangeliets lärdomar (2 Thess 2:3). De visste också att det så småningom skulle komma till världen en återställelse av fullheten av Jesu Kristi evangelium. Jag vittnar om

Äldste M Russell Ballard framför Grant Romney Clawsons förstoring av Harry Andersons målning "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar".

att återställelsen av evangeliet genomfördes, att den inleddes när vår himmelske Fader och Herren Jesus Kristus uppenbarade sig för profeten Joseph Smith på våren 1820.

Sedan denna härliga dag har mer än 90 män kallats att verka som apostlar, med samma uppdrag som de forna apostlarna att undervisa alla nationer om att Jesus är Kristus, att han är Son till Gud, vår evige Fader. Idag underlättas vårt arbete storligen av jetflygplan och utomordentlig teknik som vidgar vår verksamhet till jordens yttersta ändar. Sedan 1820 har mer än 750 000 heltidsmissionärer verkat i världen. De har undervisat och vittnat om Kristus på över 100 språk och i 137 länder och territorier.

Jag vittnar för er att det är vår himmelske Faderns vilja att detta mäktiga verk, genom hans älskade Son, Herren Jesus Kristus, ska gå framåt. Det är på grund av och genom honom som våra missionärer bär ett

ödmjukt och uppriktigt vittnesbörd. Jag är ett vittne om detta. Jag kom själv till insikt om detta verks sanning och om Frälsarens gudomlighet medan jag verkade som heltidsmissionär i England för 50 år sedan. Jag vet det ännu säkrare idag, genom erfarenheter som är alltför många och heliga för att jag ska kunna berätta om dem.

Detta är hans evangelium. Han är överhuvudet: helig, gudomlig, full av makt, majestät, nåd och sanning. Han levde för oss och han dog för oss, eftersom han älskar oss. Jag älskar honom djupare och kraftfullare än jag kan finna ord för. Han är min Herre, min Frälsare, min Återlösare och min vän. Jag vet att Jesus Kristus är Son till Gud, vår evige Fader. Han lever och leder sin kyrka idag genom sin profet och sina apostlar. Hans storslagna verk kommer att fortsätta att gå framåt tills det har uppfyllt hela jorden. Detta är mitt vittnesbörd i Jesu Kristi namn. Amen.

EFTERJORDISK VERKSAMHET

President Boyd K Packer

TILLFÖRORDNAD PRESIDENT FÖR DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Idetta rum, den 3 april 1836, uppfylldes en profetia som hade uttalats mer än 2 000 år tidigare. I de avslutande orden i Gamla testamentet, som profeten Malaki uttalade, profeterade han: "Se, jag skall sända till er profeten Elia, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer.

Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen, och barnens hjärtan till deras fäder, för att jag inte, när jag kommer, skall slå landet med tillspillogivning" (Mal 4:5-6).

När ängeln Moroni uppenbarade sig för profeten Joseph Smith citerade han många skriftställen, bland annat den profetia som finns nedtecknad i andra kapitlet av Läran och förbunden. Därefter, denna dag år 1836, knäböjde Joseph Smith och Oliver Cowdery i detta rum i högtidlig bön, och när de hade rest sig upp från bönen sade Joseph: "Slöjan blev borttagen från vårt sinne och vårt förstånds ögon öppnades.

Vi sågo Herren stående på talarstolens bröstvärr" (L&F 110:1).

Herren talade till dem och därefter uppenbarade sig Moses och överlämnade åt dem nycklarna till Israels insamling. Elias överlämnade

nycklarna till Abrahams evangelii utdelning. Och därefter hände det. Elia, profeten, kom och uttalade sig på samma sätt om att fädernas hjärtan skulle vändas till barnen och barnens hjärtan till fäderna, och han sade: "Härigenom kunnen I veta, att Herrens stora och fruktansvärda dag . . . står för dörren" (L&F 110:16).

Nu, i vår tid, går det förunderliga verket framåt, släktforskningsarbetet, det tempelarbete som förenar familjer för all evighet. Och i en

värld som förfaller i takt med familjernas upplösning går detta verk framåt över hela världen. Det är ett gudomligt verk. Det är ett verk som Herren utformat, som han själv infört, när han kom till denna plats och introducerade profeten Elia som överlämnade nycklarna till detta verk.

Jag bär vittne om att Jesus är Kristus. Detta är ett gudomligt verk, för ingen människa skulle ha kunnat tänka ut det. Det är sant. Jesus är

President Boyd K Packer talar från templet i Kirtland.

Kristus. Han lever. Han leder denna kyrka. Om detta bär jag högtidligen vittne, i Jesu Kristi namn. Amen.

President James E Faust

ANDRE RÅDGIVARE I FÖRSTA
PRESIDENTSKAPET

Jag känner mig ödmjuk av att stå på denna heliga mark i det historiska Nauvoo. Staden var också känd som Josephs stad, efter Joseph Smith, dess grundare. Det var han som i en syn såg Gud Fadern och hans Son, Jesus Kristus, i den heliga lunden i Palmyra, New York. Hans liv bär vittne om att han samarbetade med Kristus för att föra mer

andlig sanning, fler nycklar och mer myndighet till jorden än någon annan profet.

Så mycket av kyrkans viktiga historia den första tiden ägde rum här. Ett storslaget tempel uppfördes här. Det var det andra templet som byggdes i denna tidsutdelning. Templet i Nauvoo byggdes för att kyrkans medlemmar skulle kunna ta emot de största välsignelser som Gud har i beredskap åt sitt folk.

När jag går över dessa helgade grundstenar till templet i Nauvoo känner jag mig överväldigad. Den sista dagen innan templet stängdes och de heliga gav sig av, var det

många som praktiskt taget bodde i templet. Mina förfäder, John och Jane Akerley, var bland de sista som tog emot templets välsignelser i denna magnifika byggnad, den 3 februari 1846. Detta var en försynens skickelse eftersom John Akerley dog i Winter Quarters. Så småningom kommer detta storslagna tempel att på nytt byggas upp till Herrens ära.

Här var templets dopfunt belägen. Frälsaren sade till Nikodemos: "Den som inte blir född av vatten och ande kan inte komma in i Guds rike" (Joh 3:5). Frälsning för både levande och döda är beroende av denna och

President James E Faust talar från Nauvoo i Illinois – Josephs stad.

andra förordningar, som alla kraftfullt bekräftar min tro på att Jesus är Kristus.

I livets Getsemane – och vi ställs alla inför det – och ofta i min nuvarande kallelse, har jag fallit ner på knä och i ödmjukhet vänt mig i bön till den ende jag kunnat vända mig till för att få hjälp. Mina böner var ofta en andlig kamp då jag vädjade till Gud om att stödja mig i det verk som jag har kommit att uppskatta mer än livet självt. Jag har ibland känt en fruktansvärd ensamhet av det sargade hjärtat, av den intensiva vändan, Satans slag och den omslutande, varma trösten från Mästarens ande.

Jag har också känt den överväldigande bördan i form av känslor av otillräcklighet och ovärdighet, den flyktiga känslan av att vara övergiven och att sedan stärkas hundrafalt. Jag har klättrat uppför ett andligt Sinai berg dussintals gånger i försök att kommunicera och ta emot undervisning. Det har varit som att klättra uppför på ett nästan verkligt Härlighetens berg, och ibland har jag vid dessa tillfällen fått mycket styrka och kraft i den gudomliges närhet. En speciell, helig känsla har varit ett stöd och ofta en nära följeslagare.

När jag verkar i det heliga apostlaskeapets kallelse inser jag att jag är en mycket vanlig man. Men jag är tacksam över en särskild gåva. Jag äger en fast förvisning om att Jesus från Nasaret är vår gudomlige

President Thomas S Monson talar från Grandin-byggnaden i Palmyra i New York.

Frälsare. Jag vet att han lever. Jag vet att genom försoningens obeskrivliga smärta kan män och kvinnor, om de omvänder sig, bli förlättna för sina synder. Som en följd av uppståndelsens mirakel kommer alla att uppstå från de döda. Jag känner hans kärlek och förundras över priset han betalade för oss alla. Jag undrar hur många droppar blod som spilldes för mig. Detta är det vittnesbörd jag ger om honom, ja, i Jesu Kristi namn. Amen.

President Thomas S Monson

FÖRSTE RÅDGIVARE I FÖRSTA
PRESIDENTSKAPET

Vi kan idag se den vackra och autentiskt restaurerade Grandin-byggnaden i Palmyra i New York. Målet för restaureringen av Grandin-byggnaden var att den skulle "bibehålla sin historiska integritet samtidigt som besökaren ska ges möjlighet att omslutas av historiens vingslag".

Det var här som den första upplagan av Mormons bok trycktes. Den första upplagan var allt som allt på 5 000 exemplar, en ovanligt stor beställning för den lantliga tryckeriverksamheten. Mr E B Grandin hade nämligen förvärvat Smiths patenterade förbättrade tryckpress från New York. Tryckpressen drevs med en ny teknik som var bättre än den som dåtidens tidningar brukade använda och gav profeten Joseph Smith möjlighet att trycka Mormons bok närmare sitt hem.

Låt oss bläddra bakåt i historiens sidor för att mer till fullo kunna uppskatta ett av civilisationens största underverk, nämligen uppfinningen av lösa typer. Innan Gutenberg upptäckte den lösa typens möjligheter skrevs allting ner med gåspenna, bokstav för bokstav, rad efter rad, sida efter sida. Det var med lösa typer som Mr Grandin tryckte Mormons bok. Den var mödosamt sammansatt av en skicklig

sättare som ur minnet och genom erfarenheter hade lärt sig varje typs storlek och utseende. När sidorna var satta fick de trycksvärta, trycktes och var sedan klara för att bindas samman.

Herren frambringade Mormons bok vid en tidpunkt då tryckmetoderna underlättade dess distribution till avlägsna platser. Nutida tryckpressar gör det möjligt för kyrkan att trycka och distribuera miljontals exemplar av Mormons bok varje år.

Jag skulle vilja dela med mig av en erfarenhet som jag gjorde för många år sedan i södra delarna av Förenta staterna. Efter en stavskonferens kom en kvinna fram till mig och frågade: "Känner du äldste Delbert L Stapley?" Jag svarade att han och jag var Herrens apostlar och att vi verkade tillsammans i Mästarens verk. Därefter gav hon mig ett exemplar av Mormons bok med äldste Delbert L Stapleys vittnesbörd och underskrift. Hon sade att hennes mormor hade fått boken när äldste Stapley var en ung missionär. Hon tillade: "Kan du ge boken till äldste Stapley och tala om för honom att hundratals av min mormors ättlingar har omvänts av denna bok och att de, i sin tur, förmedlade budskapet i Mormons bok till andra människor."

Jag överlämnade detta signerade exemplar av Mormons bok till äldste Stapley. Han lyssnade uppmärksamt när jag förklarade var och hur jag

hade fått boken. Tankfullt såg han på sin underskrift och sade: "Detta är en av de lyckligaste dagarna i mitt liv."

Det är mitt personliga vittnesbörd att Mormons bok förändrar människors liv. Den är verkligen ännu ett testamente om Jesus Kristus.

[PRESIDENT MONSON TALAR NU PÅ KULLEN CUMORAH.]

Vilken förmån att få vara här på kullen Cumorah och fundera över de oerhört viktiga händelser som ägde rum den 22 september 1827, då när en bondpojke och tillika profet tog häst och vagn och i kvällsmörkret åkte till denna kulle och där tog emot en forntida uppteckning från ängeln Moroni. På

anmärkningsvärt kort tid översatte denne olärde unge man en uppteckning som innehöll en tusenårig historia, och därefter förberedde han Mormons bok för utgivning.

Det Joseph Smith gjorde gick inte fritt från kritik, illvilja eller kraftigt motstånd. Joseph tappade inte modet eller vacklade. Senare förkunnade han: "Genom Guds visdom fick jag behålla [plåtarna], till dess jag fullbordat det, som fordrades . . . När sedan, såsom överenskommelsen var, budbäraren kom för att hämta dem, överlämnade jag dem åt honom" (Joseph Smith 2:60).

Detta vackra område av Guds hage drar bokstavligen till sig miljontals besökare, varav de flesta

President Thomas S Monson talar från kullen Cumorah.

kommer för att se festspelet på kullen Cumorah. Besökarna kommer ofta i en anda av nyfikenhet. När de går därifrån har deras själar vidrörts av Herrens ande.

Mormons bok är ett nytt vittne om Jesus Kristus. Dess budskap omfattar hela jorden och för läsarna till kunskap om sanningen. Den besvarar den genomträngande och allmängiltiga fråga som Job bäst formulerade: "Kan en människa få liv igen, när hon är död?" (Se Job 14:14 i engelska Bibeln.)

För många år sedan kallades jag till Robert Williams sjukbädd, en ung man som låg döende. Hans hustru och deras två barn stod i närheten. Vi försökte alla hålla modet uppe, men vi hade tårar i ögonen. Robert frågade mig: "Vart går min ande när jag dör?" Jag uppsände en tyst bön. På hans sängbord lade jag märke till ett exemplar av tre-i-ett. Jag tog upp boken och började bläddra.

Plötsligt upptäckte jag att jag utan avsikt hade hamnat på Almas fjortionde kapitel i Mormons bok. Jag läste dessa ord för Robert: "Se, jag har av en ängel fått veta, att alla människors andar tagas hem till Gud, som gav dem liv, så snart de skiljas från den dödliga kroppen, ja, alla människors andar, vare sig goda eller onda.

Och . . . deras andar, som äro rättfärdiga, mottagas i ett lycksalighetens tillstånd, som kallas paradiset, ett vilotillstånd, ett fridstillstånd, i vilket

de skola vila sig från alla sina besvärigheter, all möda och sorg" (Alma 40:11–12).

När jag fortsatte att läsa om uppståndelsen började Roberts ansikte lysa, hans läppar formades till ett leende och hans trötta och sjuka kropp somnade. Jag tog farväl av hans hustru och hans barn. Nästa gång jag träffade dem var på Robert Williams begravning. I dessa minnets värdefulla korridorer tänker jag tillbaka på denna kväll när en ung man vädjade om sanning och fick höra svaret på sin fråga från Mormons bok.

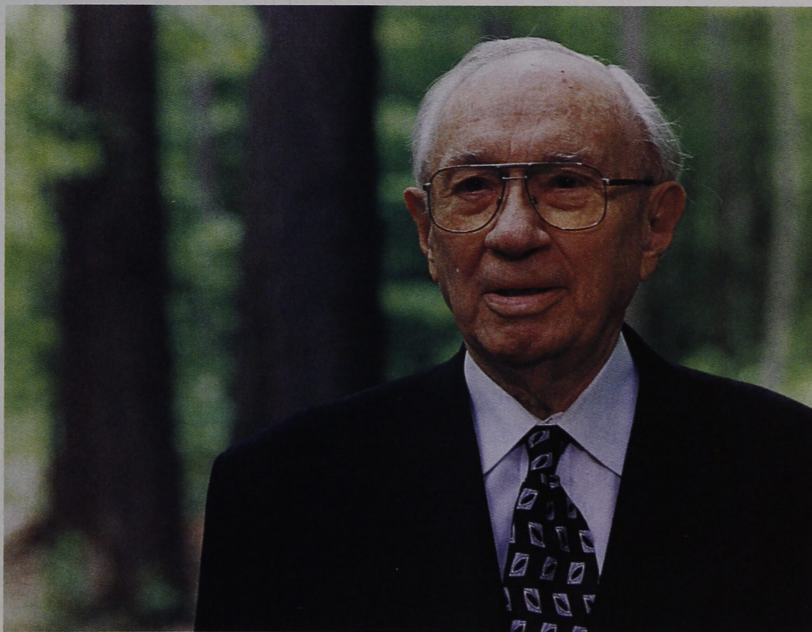
Jag läste orden – men Gud vände bladen. Ja, vår himmelske Fader besvarar våra böner i sin egen tid och på sitt eget sätt. Jag bär ett

apostoliskt vittnesbörd om att Jesus är världens Frälsare och att han och hans Fader uppenbarade sig för profeten Joseph Smith för att öppna denna tidsutdelning, tidernas fullhet. Detta förkunnar jag i hans heliga namn, Jesu Kristi namn. Amen.

President Gordon B Hinckley

Detta är den heliga lunden. Denna helgade plats vördas av sista dagars heliga över hela världen. Det var här som allt började, detta förunderliga verk som har spridit sig över jorden. Det var här som den första synen ägde rum. Det var här som Gud, den evige Fadern, uppenbarade sig tillsammans med sin

President Hinckley talar från den heliga lunden.

älskade Son, Jesus Kristus, den uppståndne Herren. Fadern pekade på sin Son och sade: "Denne är min älskade Son. Hör honom." (Joseph Smith 2:17).

Inser ni betydelsen av det tillkännagivandet? Här var Gud, den evige Fadern, den Allsmåttige, som med enkla och tydliga ord bar sitt vittnesbörd. Inget viktigare eller mer övertygande vittnesbörd har getts om den uppståndne Herren än detta vittnesbörd från hans egen Fader.

De ridåer som varit fördragna i århundraden hade nu dragits isär. En ny och härlig evangelieutdelning hade öppnats och ytterligare storslagna uppenbarelser återstod. Ännu ett testamente om Jesus Kristus fördes fram för att tala som med en röst från stoftet. Det heliga

prästadömet, ursprungligen förlänat av Mästaren till sina levande apostlar, återställdes till levande män av samma apostlar som nu hade uppstått. Därpå följde en verklig "sky av vittnen" med nycklar och krafter att fullborda återställelsen av den kyrka som upprättats av Jesus när han vandrade på jorden, den kyrka som nu är känd som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

Här, på just denna plats, blommade avfallets långa natt ut i en ny tidsålders härliga gryning. Gud själv kunde både ses och höras. Här där vi står, i stillheten bland dessa träd, på denna den mest heliga av platser, visade gudomen återigen sin rätta natur.

En pojkes öppna och mottagliga sinnelag blev redskapet för denna uppenbarelse och många fler som

följde därpå. Som den femtonde i raden efter Joseph Smith bär jag den profetiska mantel som föll på honom, och jag vittnar högtidligt om att profeten Josephs redogörelse för dessa händelser är sann, att Fadern här bar vittne om sin Sons gudomlighet, att Sonen undervisade den unge profeten och att det sedan följde en rad händelser som ledde till organiserandet av "den enda sanna och levande kyrka på hela jordens yta, i vilken jag, Herren", sade han, "har välbehag" (L&F 1:30).

Om att den levande Guden och hans Son, vår Återlösare, är verkliga personer bär jag ett högtidligt och vördnadsfullt vittnesbörd, och jag uttalar dessa ord med den Helige Andens kraft och i Jesu Kristi heliga namn. Amen.

President Gordon B Hinckley

Vad jag älskar min Herre och Frälsare, Jesus Kristus! Hans gripande uppdrag och hans gudomliga kärlek motiverar oss alla i detta verk. Jag älskar mina bröder. De är alla lojala. Utan att tveka genomför de varje uppdrag. De är sanna lärjungar till Herren Jesus Kristus.

Det är han, Jesus Kristus, som står som överhuvud för denna kyrka som bär hans heliga namn. Han vakar över

den. Han vägleder den. Han står på sin Faders högra sida och leder detta verk. Förenade, som hans apostlar, och bemyndigade och befallda av honom att göra det, vittnar vi om att han lever och att han ska återkomma för att göra anspråk på sitt rike och regera som konungarnas konung och herrarnas herre. Om detta är vi förvissade och bär ett apostoliskt vittnesbörd i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn. Amen. □

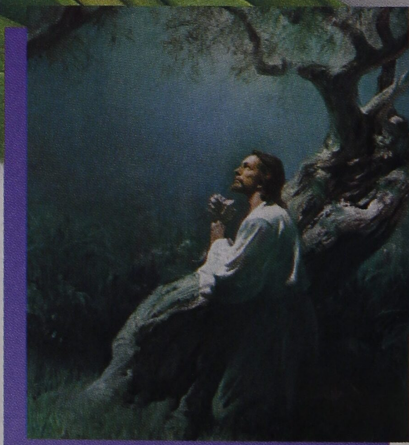
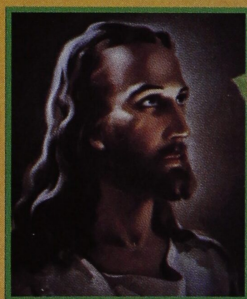
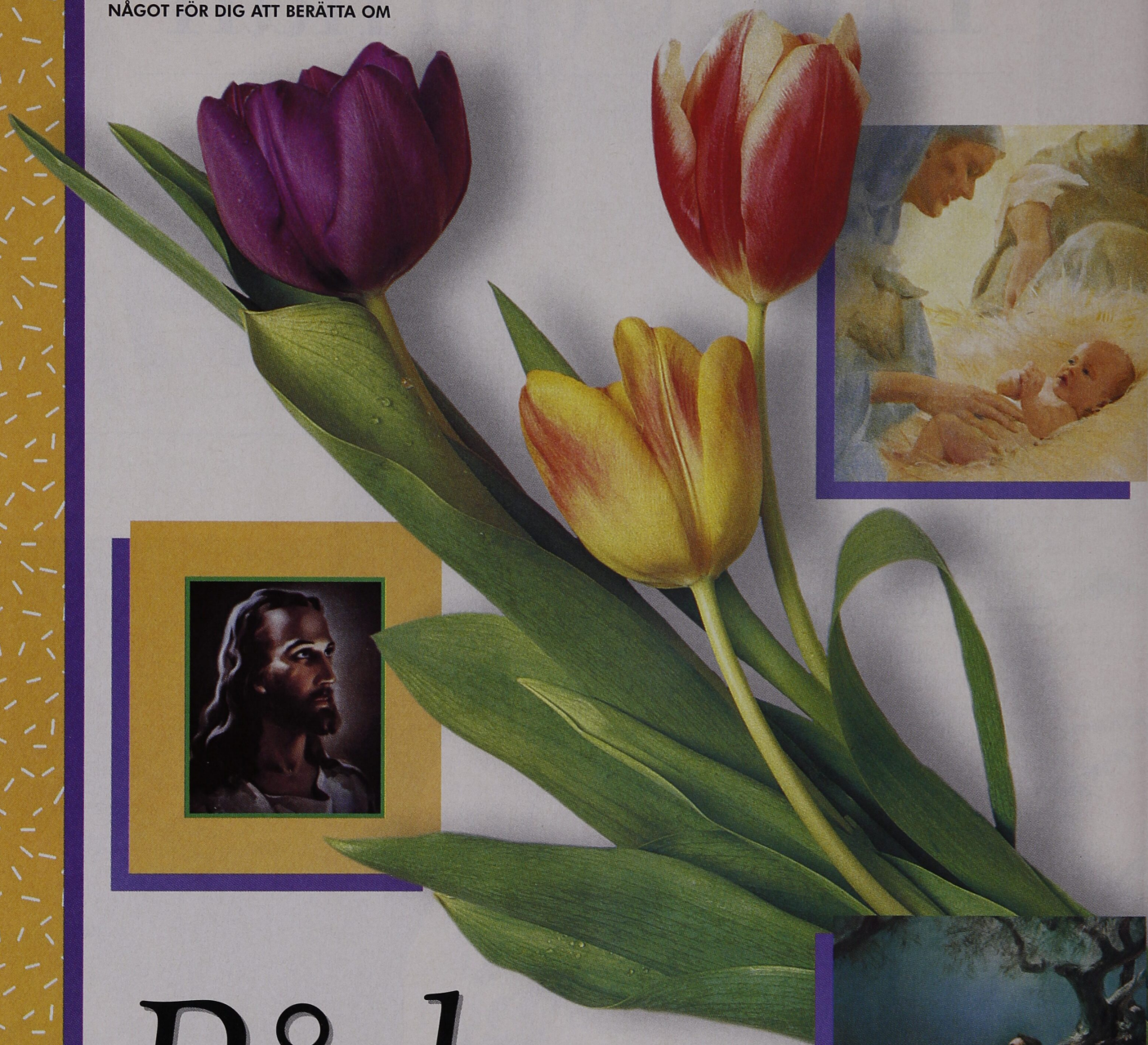

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ APRIL 2001

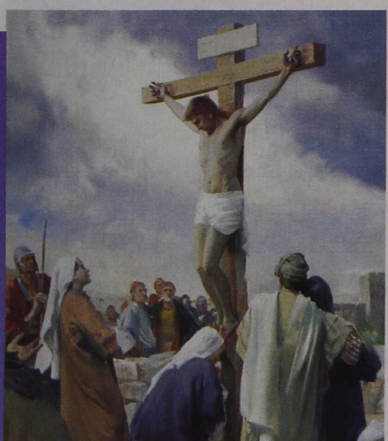
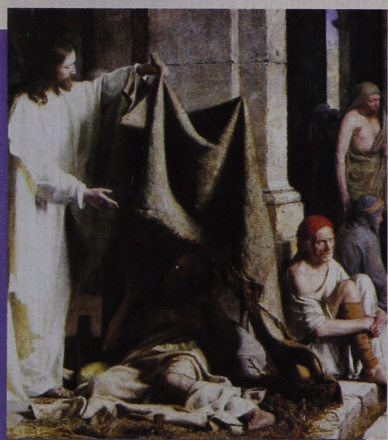
NÅGOT FÖR DIG ATT BERÄTTA OM

Påsk

"Du drar ut för att frälsa ditt folk, för att bereda frälsning åt din smorde" (Habackuk 3:13).

PROFETEN JESAJA FÖRUTSÄGER KRISTI FÖDELSE, AV HARRY ANDERSON; KRISTUS I TEMPLET, AV HEINRICH HOFMANN; JOHANNES DÖPER JESUS OCH BERGSPREDIKAN, AV HARRY ANDERSON; JESUS KRISTUS, AV WARNER SALLMAN; KRISTUS BOTAR DEN SJUKE VID DAMMEN I BETESDA, AV CARL HEINRICH BLOCH (BETHESDA DANSK INDRE MISSION, KÖPENHAMN); KRISTI TRIUMFATORISKA INTÅG, AV HARRY ANDERSON; DEN SISTA MÄLTIDEN, AV CARL HEINRICH BLOCH (MED TILLSTÅND AV NATIONALHISTORISKA MUSEET I FREDERIKSBORG I HILLERÖD, DANMARK); KRISTUS I GETSEMANE, KORSTAFTELSEN, UPPSTÅNDELSEN OCH HIMMELSFARLEN, AV HARRY ANDERSON

Lyssna på profetens röst

Diane S Nichols

“Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat . . . med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma” (L&F 1:38).

Om du visste att Jesus Kristus skulle komma och tala med dig, skulle du då ta dig tid att lyssna? Varje år i april och oktober talar profeten och andra generalauktoriteter till oss på generalkonferenserna. De säger det som Frälsaren skulle sagt till oss om han varit här. Deras ord kommer att vägleda oss i livet.

I Mormons bok läser vi om kung Benjamin, en profet. När han var gammal ville han än en gång undervisa sitt folk om Frälsaren. Han lät bygga ett högt torn i närheten av templet så att alla skulle kunna höra honom.

Folket satte upp sina tält runt templet och väntade på att kung Benjamin skulle tala till dem. Men det var så många där att inte alla kunde höra vad han sade. Han lät därför skriva ner vad han sade och ge det till folket.

När han slutat tala, ville folket ta på sig Jesu Kristi namn och hålla hans bud. De ingick ett förbund att alltid komma ihåg Jesus. Folket gjorde vad Herren, genom sin profet, sagt att han ville de skulle göra (se Mosiah 1–6).

I oktober förra året talade vår profet, president Gordon B Hinckley, till oss, och han kommer att tala till oss igen i april. I likhet med kung Benjamin talar han till oss i Frälsarens ställe. Han behöver inget högt torn; han talar till oss från det nya konferenscentret i Salt Lake City.

Eftersom inte alla kan åka till konferenscentret för att höra president Hinckley tala, sänds hans ord via radio och tv, satelliter, datorer, videoband och kyrkans tidningar till människor över hela världen. Det är viktigt att lyssna på hans ord precis så som vi skulle lyssna på Jesus Kristus. Frälsaren talar till oss genom president Hinckley!

Instruktioner

1. Klistra fast sidan 5 på ett styvt papper.
2. Klipp ut de två delarna och fönstret i del 1.
3. Skriv ner fyra saker som vår profet ber oss att göra. Skriv ner fyra saker som du ska göra för att lyda profetens råd.
4. Färglägg bilden av barn som gör det som profeten har bett oss att göra.
5. Gör två rör genom att klistra ihop ändarna på del 1, och därefter ändarna på del 2 (se bild).
6. Placera del 2 inuti del 1 och snurra på den tills du ser en bild. Vrid på bilderna varje dag och kom ihåg vad du ska göra för att lyda profeten.

Förslag till samlingsstunden

1. Fäst citat från generalkonferensen eller från "Särskilda vittnen om Kristus" (se Liahona, april 2001, s 2–24) på ett snöre som i ena änden har en etikett som det står FÖDELSE på och i andra änden en där det står EVIGT LIV. Förklara att när vi kommer till jorden kan vi inte komma ihåg vår himmelske Faders plan för oss. Vi måste lära oss den i skrifterna och av våra levande profeter. Sätt en bindel för ögonen på ett av barnen för att illustrera att vi har glömt vår förjordiska tillvaro. Låt barnet fatta tag i snöret vid etiketten FÖDELSE och följa snöret tills hon/han hamnar på ett citat. Ta bort bindeln och låt barnet läsa upp citatet och därefter tala om hur hon/han kan omsätta det i praktiken. Fortsätt tills alla citat har blivit lästa. Sjung "Tack, Gud, att profeter du sänder" (Psalmer, nr 10).

2. Gör en plansch med en stege utan pinnar för att hjälpa barnen förstå att vi går framåt "rad på rad". Låt barnen välja pinnarna ur en skål. Skriv på varje pinne något som profeterna har bett oss att göra. Förklara för dem att vi inte kan klättra upp för en stege som bara har en eller två pinnar. Har stegen alla pinnar kan vi klättra högst upp på den och få den lycka som vår himmelske Fader har i beredskap för alla dem som följer profeternas råd. Betona budskapet på varje stegpinne genom att sjunga en sång eller en psalm. □

DET JAG SKA GÖRA FÖR
ATT LYDA PROFETEN

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

Klistra

Klipp ut

Vrid

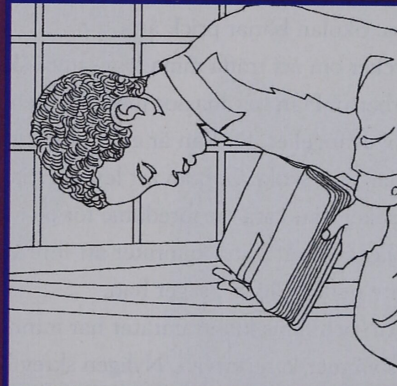
Illustration

DET SOM PROFETEN
BER MIG GÖRA

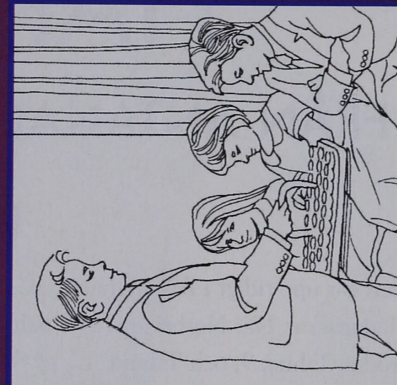
- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

Jag ska be.

Jag ska studera skrifterna.

Jag ska minnas Frälsaren.

Jag ska vara snäll mot andra.

Klistra

NORBERTO HARIJAONA

FRÅN ANTANANARIVO PÅ MADAGASKAR

Anita F Bott

Solen går upp tidigt i Antananarivo på Madagaskar. När Norberto, 10 år, och hans bröder, Tahiry, 9, och Tahina, 12, går de 500 meterna till skolan, är det fullt med bilar och människor på gatorna. Skolan börjar prick åtta.

"Jag tycker om att träffa mina kamrater i skolan", säger Norberto. Han har massor med tillfällen att dela med sig av evangeliet, för han är en av bara några få medlemmar i sin skola. Genom att leva så som Jesus lärde, försöker han vara ett föredöme för de andra barnen. "Jag säger åt mina kamrater att inte slåss, och jag slår inte heller någon", säger han.

Norberto och hans klasskamrater har minnesböcker som deras vänner kan skriva i. Nyligen skrev Norberto ett brev till sin kamrat Herys minnesbok. Han berättade för Hery att Gud älskar honom och att han inte ska välja det som är fel, för det leder till olycka. Norberto skrev brevet omsorgsfullt på franska och bad sina föräldrar läsa igenom det.

Norberto talar franska i skolan och malagassiska i hemmet. (De är de officiella språken på Madagaskar, och många talar båda språken.) Hans

favoritämne är matte, men han tycker också om engelska.

Efter skolan spelar han basketboll på bakgården med sina bröder och grannpoj-karna. Och han tycker om att cykla.

Han och hans bröder har cykeln tillsammans. Ibland cyklar han ensam på den, och ibland cyklar alla tre samtidigt!

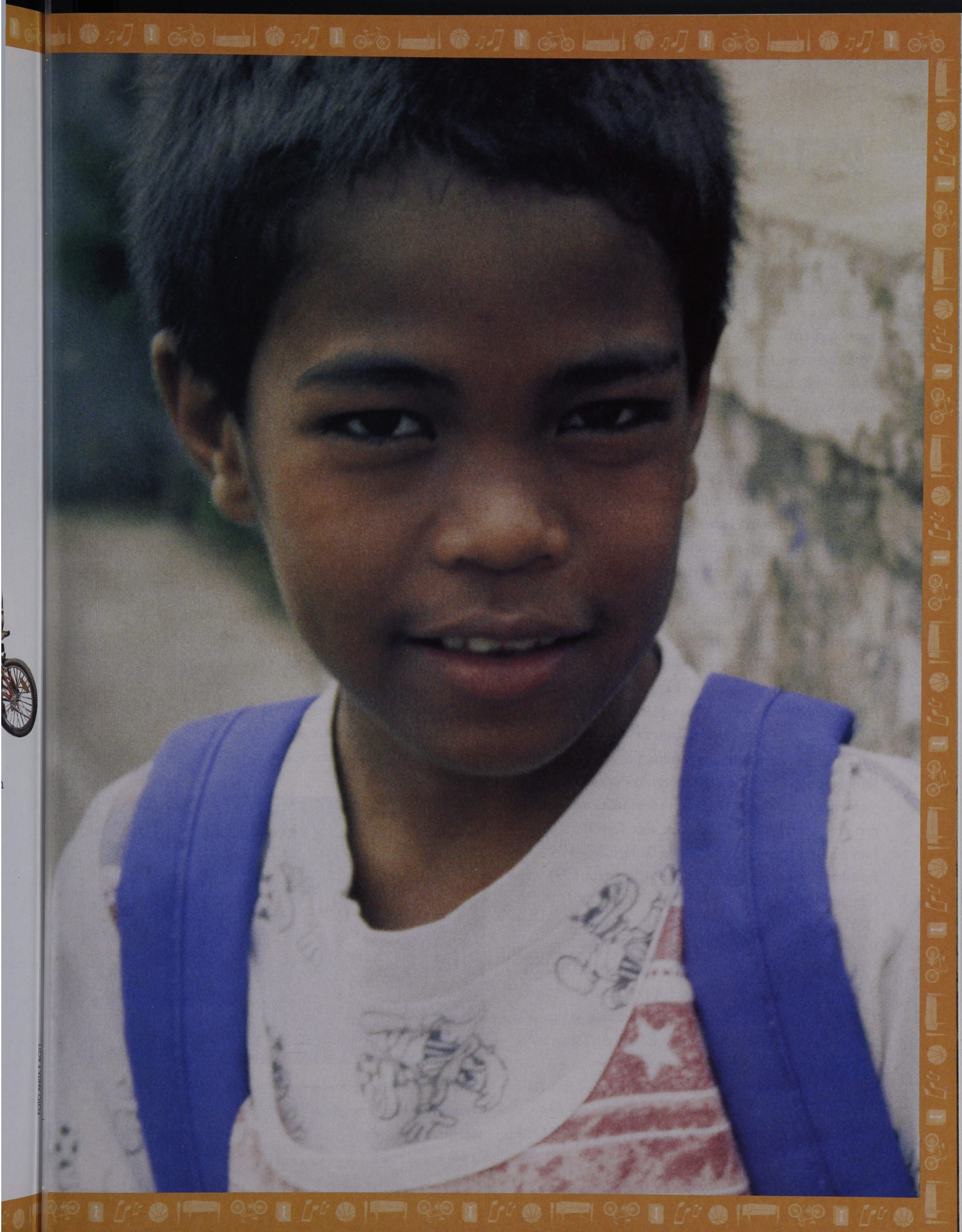
Han tycker också om att bygga bilar som han kan dra efter sig med ett snöre. Han måste också sköta sina sysslor, till exempel göra läxorna, bädda sängen och ibland gå och handla bröd åt familjen.

Norberto är ofta tillsammans med familjen. De brukar ofta titta på videofilmer eller gå till torget tillsammans. De äter alla sina måltider tillsammans, för pojkarna kommer hem på lunchrasten. Helst av allt vill Norberto ha fläskkotlett till lunch och stekt ägg till middag.

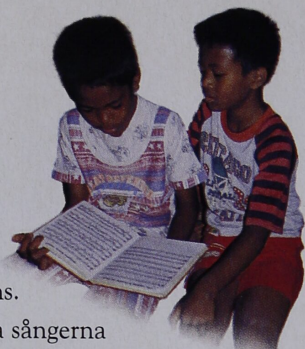
Familjens hemafton är en riktig högtidsstund för honom. Han älskar att läsa i skrifterna och sjunga och be tillsammans med familjen. Han spelar spelen i *Le Liahona* (franska). Han blir alltid glad när han får leda familjebönen.

Norberto håller bön innan han går och lägger sig i våningssängen som han delar med en av sina bröder.

LEONARDO PASTOR / MONTI

Sedan sjunger de tillsammans.

De tycker bäst om att sjunga sångerna

de lärt sig i Primär. "Jag älskar kyrkan tack vare Primär", säger Norberto.

Norberto ser fram emot att få gå till kyrkan varje söndag. Han tycker om att studera skrifterna och leka olika lekar i Primär. Hans klass lär sig om Joseph Smith och läser i Bibeln om Job. "Jag tycker om att läsa om Job, för det påminner mig om att vi blir prövade här i livet", säger han.

Norberto och hans familj har ofta blivit prövade. En gång fick han malaria och skakade i hela kroppen. Hans föräldrar hade ingen medicin att ge honom. Hans far gav honom en prästadömsvälsignelse, och då kunde han äntligen sova hela natten. Sedan den dagen ber han alltid sin far om en välsignelse när han är sjuk eller har en skrivning i skolan.

Norberto säger att han har fått många välsignelser genom kyrkan. Den största välsignelsen var att han och hans familj kunde beseglas i templet den 5 januari 1997. En särskild fond i kyrkan betalade föräldrarnas resa till templet i Johannesburg i Sydafrika. För att barnen skulle kunna följa med måste föräldrarna sälja sitt hus.

Norberto och hans familj kom i kontakt med kyrkan genom en morbror som de kallar Ton Ton. 1985 gav han dem en prenumeration på kyrkans tidning på franska. När morbrodern sedan besökte dem 1991 visste familjen redan en del om kyrkan. Ton Ton sade: "Kyrkan har kommit till Madagaskar. Kom så går vi och letar rätt på den."

De fann möteshuset, men första gången de besökte ett möte där kunde Norbertos far, Elie, inte följa med. Han var fortfarande ungdomsledare i annan kyrka. När Norbertos mor, Esther, kom hem från detta första möte, sade hon till sin make: "Vi har funnit den sanna kyrkan." Elie följde med dem veckan därpå, och hela familjen tog emot evangeliet. Norberto var vid den tidpunkten bara en baby. Han döptes när han fyllde åtta

år, trots att han var rädd för att doppa huvudet under vatten.

Hans mamma och pappa säger att Norberto är givmild. "Norberto har en del kamrater som bor i närheten av oss som är mycket, mycket fattiga", säger hans mamma. "Några av hans vänner har inte ens skor på fötterna. Norberto frågar mig jämt om vi kan ge dem något av det vi har. Han säger att vi har allt vi behöver. Han vill jämt dela med sig av sin mat och sina kläder åt dem. Sådan är han. Han är mycket generös!"

Många av medlemmarna i Antananarivo har samma tro och styrka som Norberto. Kyrkan växer snabbt på Madagaskar. Kanske dröjer det inte länge innan grenarna blir församlingar och distrikten stavar.

Norberto har burit sitt vittnesbörd i Primär. "Jag vet att kyrkan är sann", säger han. "Jag har ett vittnesbörd om profeten Joseph Smith. Jag vet att han översatte Mormons bok."

Norberto vill uppmuntra alla barn i Primär att välja det rätta. Så finner de sann lycka – samma lycka som Norberto delar med sig av åt alla som känner honom. □

Överst: Norberto tycker om att sjunga med sin bror.

Ovan: Familjebönen är en viktig del av familjen Harijaonas vardag.

DEN HELIGA LUNDEN

Vörndnadsfullt ♩ = 60-66

C

1. En lund där låg — så
2. Gud Fa - dern och — hans

Cdim⁷ Baug Em

grön och frisk — och mor - gon - so - len lys - te klar, — när
Son steg ner — och ta - la - de som med en röst. — Det

Gm Dm Am

Jo - seph föll på knä i bön, — när Jo - seph föll på
bud - skap Jo - seph fick av dem, — det bud - skap Jo - seph

Em E^b Baug C

knä i bön, — på he - lig mark han var.
fick av dem, — gav gläd - je, hopp och tröst.

Text: Joan D Campbell, född 1929. © 1969 IRI

Joseph Smiths skrifter 2:14, 17

Musik: Hal K Campbell, född 1927. © 1969 IRI. Arrangemang © 2001 IRI

Denna sång får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.

DEN FÖRSTA SYNEN, AV GARY L KAPP

BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET

JESUS VÄLJER UT SINA APOSTLAR

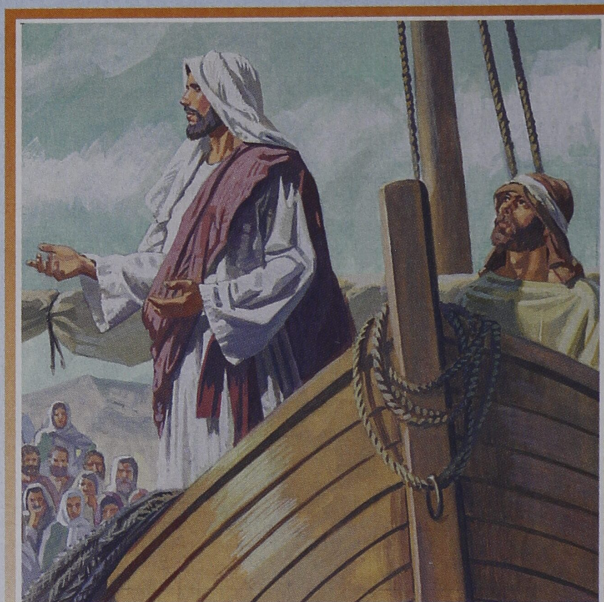

ILLUSTRATION ROBERT T. BARRETT

En dag undervisade Jesus folket på Galileiska sjöns strand ifrån en båt. Båten tillhörde en man som hette Petrus. Petrus och hans vänner hade fiskat hela natten utan att fånga en enda fisk.

Lukas 5:1–5

Efter det att Jesus hade undervisat folket, bad han Petrus att ta ut båten på djupare vatten. Sedan sade han till Petrus och hans vänner att de skulle lägga ut sina nät i vattnet, och det gjorde de.

Lukas 5:4–5

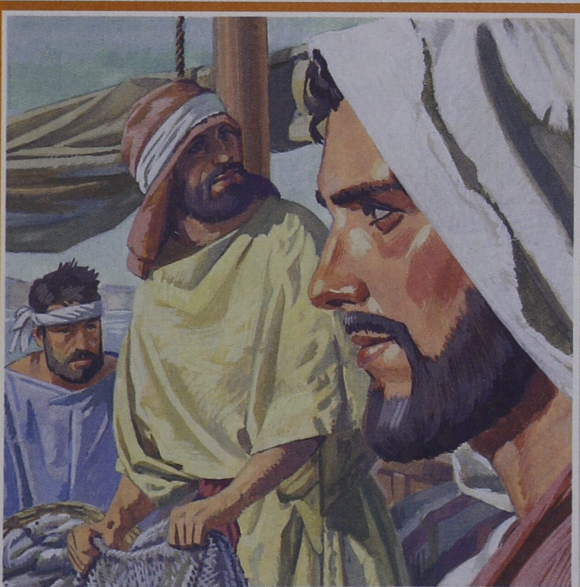
De fångade så mycket fisk att deras nät började gå sönder.

Lukas 5:5-6

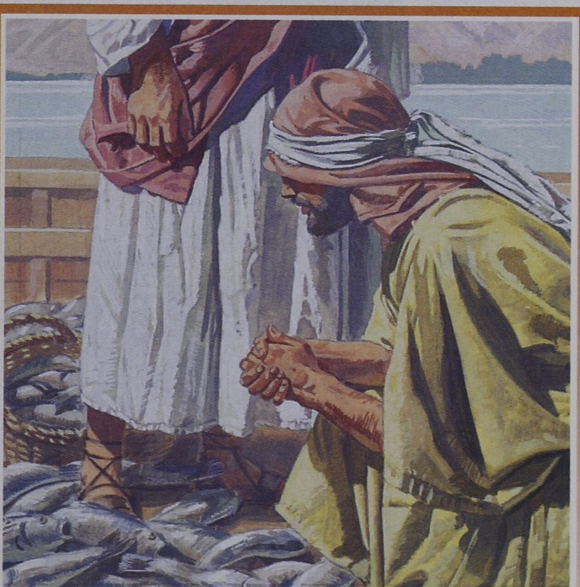
Petrus ropade på sina vänner i en annan båt och sade att de skulle komma och hjälpa honom. De fick så mycket fisk att båda båtarna fylldes.

Lukas 5:7

Petrus och hans vänner var förbluffade. De visste att det var Jesus Kristus som hade åstadkommit detta.

Lukas 5:8-9

Petrus föll ner för Jesu fötter och sade att han var en syndare. Han sade att han inte var värdig att vara i närheten av Jesus. Jesus sade till Petrus att han inte skulle vara rädd.

Lukas 5:8-10

Två av Petrus' vänner, Jakob och Johannes, var bröder. Jesus sade att de allesammans skulle följa honom. De tre männen lämnade allt de hade och följde med Jesus. Frälsaren bad också andra män att följa med honom och bli "människofiskare".

Matteus 4:18–22, 9:9; Lukas 5:10–11; Johannes 1:35–51

Han behövde tolv apostlar till att leda sin kyrka. Eftersom han ville välja de rätta männen, bad han hela natten. Nästa morgon valde han ut och ordinerade tolv män och gav dem prästadömet och makten att bli apostlar.

Lukas 6:12–16; Johannes 15:16

Apostlarna färdades till många städer och undervisade om evangeliet och botade människor. Därefter återvände de till Jesus för att berätta vad de hade gjort.

Markus 6:30; Lukas 9:1–6, 10

TALET

T S Hettinger

ILLUSTRATION DICK BROWN

"Det är dags att vakna!" ropade mamma glatt. Jag rullade över på sidan och låtsades att jag inte hade hört vad hon sade. Det gör jag när jag inte vill gå upp.

Men mamma gav sig inte. "Frukosten är snart färdig", ropade hon. "Den som vill ha någon mat får skynda sig på."

Det fick min bror på benen. "Upp med dig!" sade Daniel och skakade min säng.

"Jag är inte hungrig", mumlade jag.

"Som du vill!" Han gick ut i köket.

Det var sant. Jag var inte hungrig. Jag hade en obehaglig känsla i maggropen. *Ska jag säga till mamma att jag är sjuk*, tänkte jag. *Ja, det gör jag. Jag säger att jag är sjuk och måste stanna hemma.*

Några minuter senare såg jag min chans.

"Daniel säger att du inte är hungrig." Mamma satte sig på sängkanten. "Mår du inte bra?" Hon lade handen på min panna. "Du har ingen feber", sade hon.

"Jag är inte sjuk", sade jag sanningsenligt, "men jag mår inte bra."

Mamma såg undrande på mig. Plötsligt förstod hon hur det var fatt. "Är du nervös inför talet?"

"Om jag är!" sade jag. "Jag var nervös redan i går kväll när jag gick och lade mig. Sedan drömde jag att jag stod i talarstolen och inte kunde hitta mitt tal. Jag kom inte ihåg ett endaste dugg. Det var hemskt!"

Mamma ruskade på huvudet. "Vilken mardröm", sade hon. "Och vilken tur att det bara var en dröm. Du ska se att det går riktigt bra."

"Kan vi inte säga att jag är sjuk?" frågade jag. Men jag visste att mamma aldrig skulle gå med på det.

"Kom och ät frukost", sade hon och drog av mig täcket. "Så mår du bättre."

Jag var säker på att det enda som skulle kunna få mig att må bättre var om vi sade till Primärs president att jag var för sjuk för att hålla tal. Marie kunde hålla två tal. Hon brukar jämt hålla tal. Hon tycker till och med att det är roligt att hålla tal. Jag började säga något till mamma. Men blicken hon gav mig sade: "Det lönar sig inte att du ens försöker."

"God morgon!" sade pappa glatt när jag sjönk ner på en stol vid bordet.

"Morgon", muttrade jag. Någon *god* morgon var det inte.

Pappa såg frågande på mig.

"Johan är lite nervös inför talet", förklarade mamma.

"Jaså", sade pappa. "Kan jag kanske hjälpa dig? Jag ska gärna lyssna om du vill träna på talet innan vi går till kyrkan."

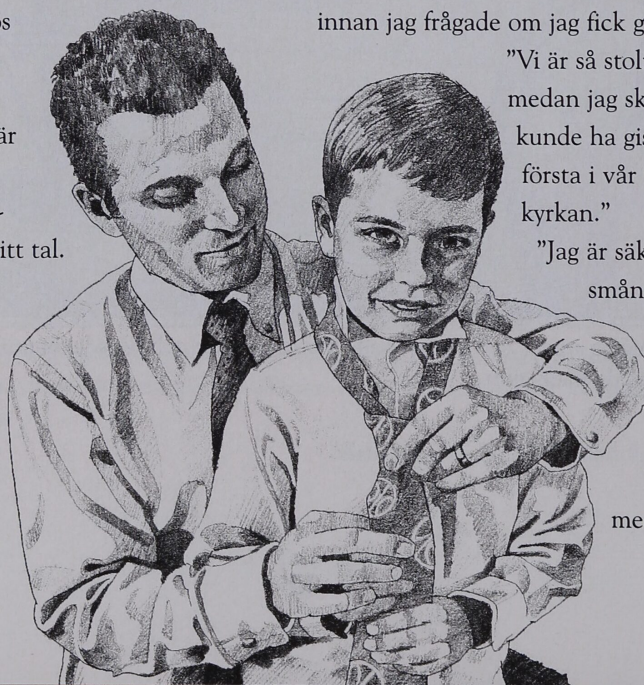
Jag skakade på huvudet. Det skulle inte hjälpa mig ett dugg att hålla talet för pappa. Jag tog några tuggor innan jag frågade om jag fick gå från bordet.

"Vi är så stolta över dig", sade mamma medan jag sköljde av tallriken. "Vem kunde ha gissat att du skulle bli den första i vår familj att hålla tal i kyrkan."

"Jag är säker på att vi alla så småningom får hålla tal", sade pappa och log.

"Vad menar du med det?" frågade Daniel oroligt.

"Det är något som vi medlemmar i kyrkan gör",

svarade pappa. "Vi har ingen präst som håller tal varje söndag, som vi hade i vår gamla kyrka. I stället turas alla medlemmarna om att hålla tal."

Daniel skakade på huvudet. "Jag vill aldrig någonsin hålla tal!" Han såg på mig. "Vem sade att du måste göra det?"

"Ingen. Min lärare frågade om någon i klassen ville hålla tal. Två av oss räckte upp handen", sade jag.

"Du menar att du erbjöd dig frivilligt?" sade Daniel och lät chockad.

Jag ryckte på axlarna. "Nu önskar jag att jag inte hade räckt upp handen."

Mamma lade armen om mig och sade: "Jag vet att du kommer att klara det bra. Skynda dig nu och klä på dig!"

Några minuter senare sprang jag till jag pappa och sade: "Kan du knyta slipsen åt mig? Jag har försökt tre gånger men det går inte."

"Det ska jag gärna göra." Han lade min slips runt sin hals och knöt en perfekt knut. Min slips såg rolig ut på honom. Den var alldeles för kort. Han drog slipsen över huvudet på sig och lade den sedan om halsen på mig.

"Tack!" sade jag. Jag drog upp mitt tal ur bröstfickan och började läsa igenom det för tusende gången.

Gång på gång under sakramentsmötet läste jag igenom mitt tal. Men när jag såg att Marie satt och tittade på mig stoppade jag tillbaka det i fickan.

När jag kom till Primärs rum gick jag mot stolarna längst fram i rummet. På vägen stannade jag vid talarstolen för att förvissa mig om att jag inte behövde någon pall att stå på som småpojkar brukade göra.

Som jag satt där upptäckte jag mamma och pappa längst bak. Jag hade inte frågat dem om de ville komma, men det förvånade mig inte att se dem där. Men det förvånade mig att Daniel satt bredvid dem. Han kom hellre till Primär för att höra mig tala än att gå till söndagsskolan! Jag visste inte om jag skulle känna mig smickrad eller inte.

Marie satte sig bredvid mig. "Är du nervös?" frågade hon.

Jag försökte se lugn ut. "Är du?" frågade jag.

Hon nickade. "Jag har hållit massor av tal, men jag blir fortfarande nervös." Hon höll ut händerna för att visa mig att de darrade.

"Varför anmäler du dig frivilligt då?" frågade jag.

Marie ryckte på axlarna. "Därför att jag tycker att det är bra att hålla tal i kyrkan. Jag tycker att det är viktigt att tala om för andra vad jag tror på. Tycker inte du det?"

"Jo", sade jag, "men jag har aldrig hållit tal tidigare."

"Är det sant? frågade hon och såg förvånad ut.

"I min gamla kyrka var det bara prästen som höll tal", förklarade jag.

"Bara man har börjat tala så brukar det gå bra", sade Marie och log.

Primär började, så vi slutade prata. Jag var förvånad över att jag var så pass lugn. Tanken på att också Marie var nervös när hon höll tal fick mig att må bättre.

Efter inledningsången och bönen sade Primär president att Marie och jag skulle hålla tal. Marie började. Jag hade svårt att koncentrera mig på vad hon sade. Jag tänkte på vad jag själv skulle säga. Jag ryckte till när hon sade "amen".

"Lycka till!" viskade hon när jag gick förbi henne på väg till talarstolen.

Jag tog fram mitt papper ur fickan och började.

"Det här är första gången som jag håller tal i kyrkan", sade jag. "Ja, det är första gången som någon i vår familj håller tal i kyrkan." Jag såg bort mot mina föräldrar och Daniel. De log mot mig.

Jag berättade hur mitt liv hade förändrats efter dopet. Jag talade om hur det var att läsa i Mormons bok. Jag berättade om hur missionärerna hade undervisat vår familj.

Sedan berättade jag hur jag hade lärt mig att be, och hur glad jag var när jag fick höra att vår himmelske Fader vill att vi ska be. Jag sade att jag visste att han hör och besvarar våra böner.

Jag var nästan färdig när jag plötsligt insåg att jag fortfarande höll papperet med mina anteckningar med ett hårt grepp i handen. Jag hade inte ens behövt dem! Jag tackade mina föräldrar och Daniel för att de hade blivit medlemmar i kyrkan tillsammans med mig och berättade hur mycket jag älskade dem. Det hade jag inte ens tänkt att säga. Jag slutade med att säga: "I Jesu Kristi namn. Amen."

När jag satte mig ner kände jag mig glad och lättad.

"Vad duktig du var!" viskade Marie.

"Tack", sade jag och rodnade lätt.

Jag såg bort mot mamma och pappa och Daniel. Mamma var så glad att tårarna rann nerför hennes kinder.

När sångstunden började såg jag mamma, pappa och Daniel slinka ut genom bakdörren för att gå till sina klasser. Det var då jag bestämde mig för att anmäla mig frivilligt också nästa gång det var min klass som skulle hålla tal. □

SÅ KAN VI ÖKA VÅR TRO PÅ JESUS KRISTUS

Äldste Stephen D Nadauld relaterade under sin tid som medlem av de sjuttio följande händelse: "En stavsresident och jag tog tillfället i akt att besöka en ung kvinna . . . Hennes make hade omkommit i en bilolycka och hon bodde i en anspråkslös lägenhet tillsammans med sina två små barn. Jag antar att vi väntade oss att hon skulle vara upprörd och missmodig . . . I stället var hon vid gott mod. Hon var lugn och mycket vänlig. Hon tackade för att vi kommit och sade sedan . . . 'Bröder, jag vill att ni ska veta att jag tror på återlösningensplanen. Jag är tacksam till min Frälsare för löftet om en härlig uppståndelse tillsammans med min make. Jag är tacksam för Kristi försoningsoffer.' Sedan lade hon armarna om sina två barn och sade: 'Vår tro på Jesus Kristus kommer att klara oss igenom detta'" ("Tro och goda gärningar", *Nordstjärnan*, jul 1992, s 78).

Denna systems ödmjuka vittnesbörd visar hur tron på Frälsaren kan ersätta fruktan och tvivel med hopp och mod.

TRON ÄR NÖDVÄNDIG

I vår osäkra värld vet vi inte alltid vad morgondagen ska föra med sig, men tron på

Jesus Kristus kan ge oss andlig frid även om vi skulle drabbas av olycka och sorg. President Ezra Taft Benson (1899–1994) sade under sin tid som president för de tolv apostlarnas kvorum: "Tro på [Jesus Kristus] innebär att tro även om vi inte förstår allt som han gör" ("Jesus Kristus: vår Frälsare och Återlösare", *Nordstjärnan*, jan 1984, s 12).

Tron på Herren Jesus Kristus är evangeliets första princip (se Trosartiklarna 1:4). Genom att utöva tro får vi styrka att bemöta svårigheter och övervinna frestelser. Om vi tror på honom, omvänder oss och är lydiga, förlåter han oss våra synder och hjälper oss att återvända till honom. "Om I viljen hava tro på mig, skolen I hava makt att göra vadhelst jag finner vara gagneligt" (Moroni 7:33).

TRON BEHÖVER NÄRING

Vi studerar och övar för att utveckla de färdigheter vi kan tänkas behöva under jordelivet. På samma sätt utvecklar vi vår tro. "Så bygger

tron på förkunnelsen och förkunnelsen på Kristi ord", skriver aposteln Paulus (Rom 10:17). Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum gör iakttagelsen "att helt enkelt höra orden i läran kan så ett trons frö i hjärtat. Och även ett litet frö av tro på Jesus Kristus inbjuder Anden" ("Kraften i att undervisa om läran", *Liahona*, jul 1999, s 86).

Har trons frö väl blivit sått i vårt hjärta måste det näras. Vår tro på Jesus Kristus får näring genom att vi studerar, rannsakar och begrundar skrifterna, fastar och ber, deltar i heliga förordningar och håller våra förbund, tjänar Herren och andra, understöder våra ledare i kyrkan och håller buden.

Allteftersom vår tro på Jesus Kristus växer, lär vi oss att vandra i tro på honom. "Att ha tro på Kristus", säger Sheri L Dew, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, "betyder att tro på honom, förtrösta på honom, följa honom och lita på honom. Och det betyder att vi välsignas med den frid i sinnet och samvetet som aposteln Paulus talade om när han sade: 'Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft'" (Fil 4:13) ("Vår enda chans", *Liahona*, jul 1999, s 78). □

Förtrösta på Guds hjälp

Vår himmelske Fader vill att vi ber om det vi behöver, och har lovat att besvara våra böner. Men sättet och tidpunkten är hans sak. Vi måste lita på att han bättre än vi vet vad vi behöver och hur han bäst kan ge oss det.

Vi är ju trots allt hans barn. ☛ Äldste

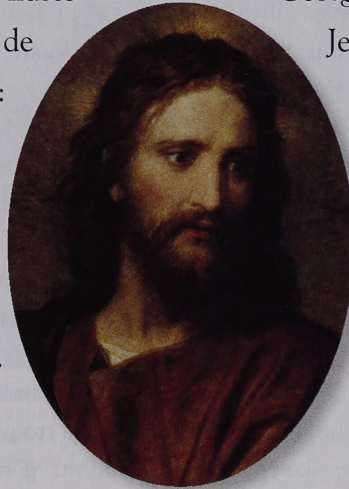
George Q Cannon (1827–1901) i de tolv apostlarnas kворum sade:

”Vår himmelske Fader är en god, kärleksfull och välvillig förälder . . . Han vet hur han ska vägleda oss och hur han ska avpassa sina

välsignelser efter våra behov . . . Han vet i vilket läge vi befinner oss. Han vet vad som är bra för oss. Om vi behöver en gåva eller en välsignelse, vet han när han ska skänka oss den” (*Gospel Truth: Discourses and Writings of*

George Q Cannon, sammanställd av Jerreld L Newquist [1974], s 102).

☛ Tron på vår himmelske Fader belönas alltid, även om, som framgår av följande berättelser, det inte alltid sker omgående eller ens på det sätt vi förväntar oss.

”Det skall icke finnas plats nog att mottaga den”

Gloria Olave

Jag var överlycklig när jag den 7 november 1981 fick kallelsen att verka i Chilemissionen Concepción. När jag öppnade brevet upphörde allt annat att existera – allt jag kunde tänka på var min mission.

Jag hade nästan allting färdigt. Gång på gång gick jag igenom listan över sådant som jag behövde. Jag prickade av allt som jag packade ner i resväskan. Men trots all planering hade jag glömt något mycket viktigt.

Först två timmar innan jag skulle åka kom jag på att jag behövde pengar

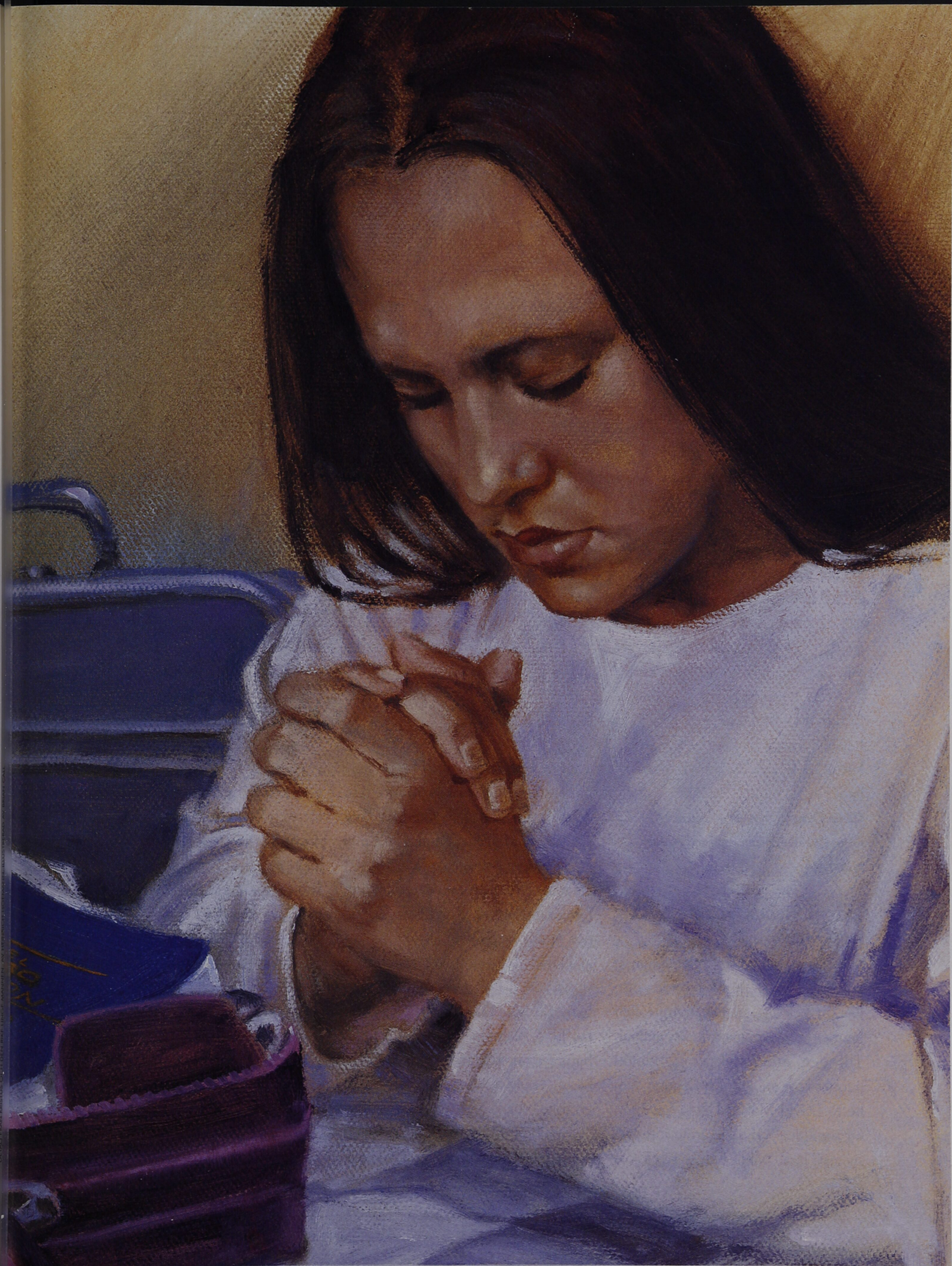
till biljetten från Quilpué till missionärsskolan i Santiago, som låg två timmars bussväg därifrån. Alla mina besparingar och allt jag hade fått av mina föräldrar hade redan gått åt.

Jag sprang till biskopens hus för att fråga honom om han kunde låna mig pengarna, men dessvärre var han inte hemma. Det var visserligen inte mycket jag behövde, men just då tycktes det mig som en förmögenhet.

I min förtvivlan föll jag på knä i mitt rum och berättade för min himmelske Fader vad som hade

hänt, även om jag naturligtvis visste att han redan visste det. När jag reste mig upp var jag säker på att han skulle hjälpa mig att lösa mitt problem. Jag hade betalat fullt tionde och visste att Herren skulle öppna himmelens fönster och utgjuta riklig välsignelse över mig tills det inte fanns plats nog att mottaga den (se 3 Nephi 24:10).

Två timmar innan jag skulle åka kom jag på att jag behövde lite pengar till biljetten till missionärsskolan. Förtvivlad föll jag på knä och berättade för min himmelske Fader vad som hade hänt.

Min mor ropade till mig och sade att jag skulle gå igenom min garderob och bestämma vad jag skulle lämna kvar och som min syster kunde använda. Medan jag sorterade mina kläder fann jag en liten börs – den var så liten att den fick plats i min handflata. Jag kom ihåg att jag hade fått den flera år tidigare och att jag i börsen hade gömt mina första sparade pengar.

Jag öppnade den – och vilken välsignelse det var! Inuti börsen låg en del pengar som jag lagt dit för många år sedan. De skulle räcka till två biljetter till Santiago. Jag inbjöd min far, som inte är medlem av kyrkan, att följa med mig till missionärsskolan.

Åren har gått, men jag minns fortfarande svaret på min bön. Det har hjälpt mig att minnas hur barmhärtig och mäktig vår himmelske Fader är.

Gloria Olave är medlem av Patersons första (spanska) gren i Patersons distrikt, New Jersey.

David visade vägen

Sergio Arroyo

Som missionärer i Chilemissionen Antofagasta undervisade min kamrat och jag en ung kvinna och hennes bror, som var åtta år gammal. Till den andra lektionen inbjöd hennes bror en jämnårig kamrat som hette David Marín. David var liten för sin ålder och hade ännu inte lärt sig att läsa. Men han såg på oss

uppmärksamt, lyssnade ivrigt och bad om att få en Mormons bok. Min kamrat och jag sneglade på varandra. Eftersom han inte kunde läsa bestämde vi i tyst samförstånd oss för att inte ge honom en Mormons bok.

Senare den dagen råkade vi träffa David på gatan. Han sade: "När tänker ni ge mig boken?" Vi menade fortfarande att han inte hade någon användning för den och lät ytterligare ett tillfälle glida oss ur händerna. Han var ju bara åtta år.

Även när vi gav den tredje lektionen till den unga kvinnan och hennes bror, var lille David med. "Och när får jag min Mormons bok?" sade han efteråt, lätt irriterat.

Jag såg på honom och kände något alldeles särskilt. Så vänligt jag kunde försökte jag förklara för honom varför vi inte hade gett honom boken: "Du kan ju inte läsa den, David", sade jag. Han blev lång i ansiktet. Men just då slog det mig att *hans föräldrar kunde läsa den*. Så jag sade: "Men det kan däremot dina föräldrar. Kom så går vi hem till dig och pratar med dem."

David log, hoppade upp från stolen av glädje och tog oss med hem till sig. Där träffade vi hans far, Don Astemio, hans mor, María, hans systrar, Macarena och Valeska, båda elva år gamla, och hans ettåriga bror.

Familjen Marín var en ödmjuk och kärleksfull familj. Fadern hade

Då vi träffade David igen, sade han: "Och när får jag min Mormons bok?"

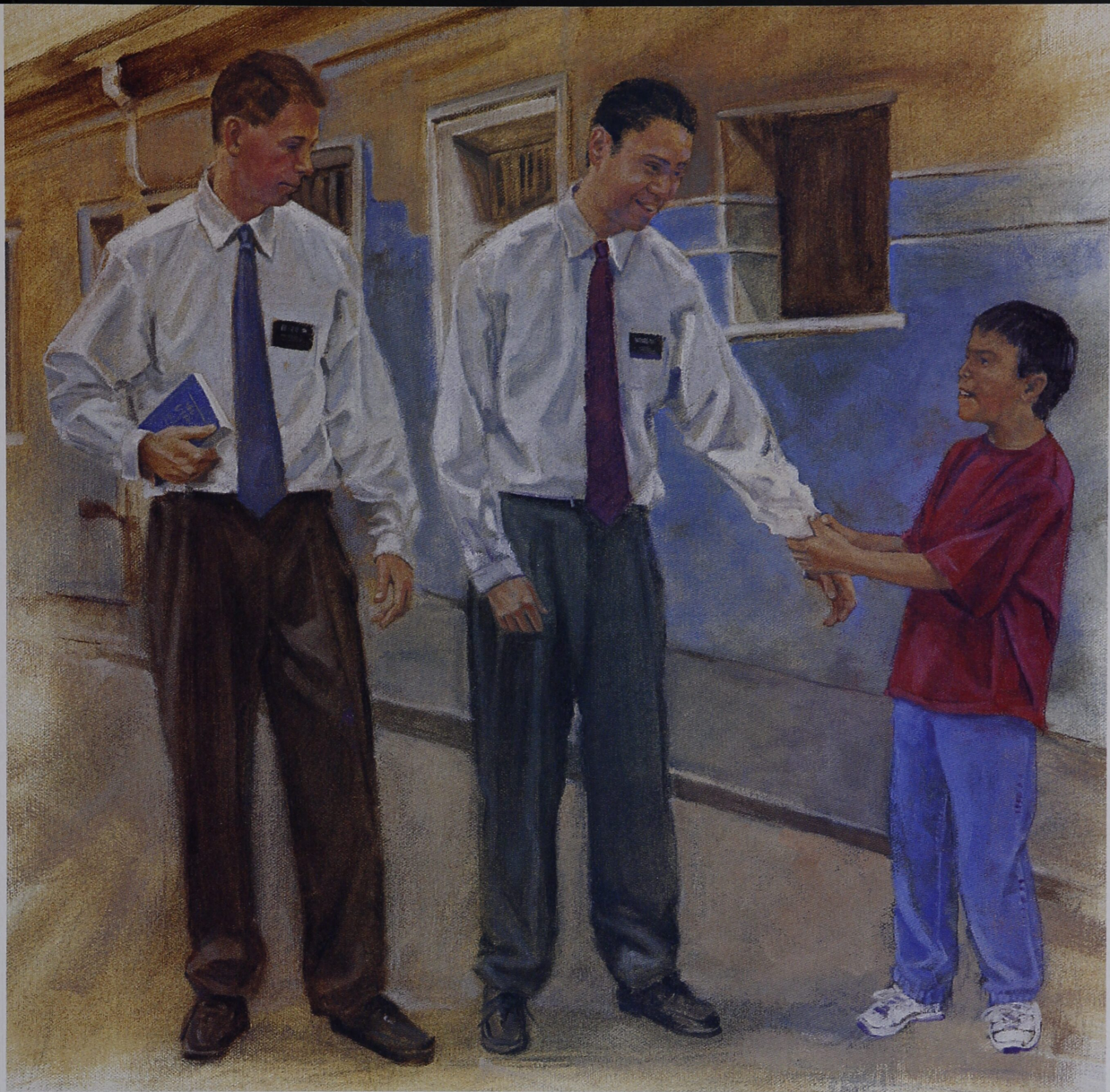
en gång i tiden varit en framstående idrottsman, men hade lidit av Parkinsons sjukdom i sju år. De senaste två åren hade han varit sängliggande.

Efter att ha lyssnat till lektionerna lät David, Macarena och Valeska döpa sig, men det gjorde inte Don Astemio, på grund av sjukdomen, och inte heller hans hustru.

Vi fortsatte att besöka familjen, och en dag sade Don Astemio: "I morgon ska jag bli döpt." Han tillade: "Och därefter kommer jag att bli botad." Jag kände stor glädje över det han hade sagt, samtidigt som jag var rädd. Jag visste att hans tro hade vuxit, men vad skulle hända om han *inte* kunde gå efter sitt dop? Jag försökte förklara för honom att dopet skulle bota honom andligen, men att det låg i vår himmelske Faders hand om han skulle bli av med sin sjukdom. Oavsett vad vi sade förblev han säker på att han skulle kunna gå efter dopet.

Den kvällen föll jag på knä och bad till min himmelske Fader av allt mitt hjärta att hans vilja skulle ske. Efter bönen kände jag mig fridfull till mods.

Dagen därpå kom Don Astemio med stor möda på benen. Han kunde inte ta ett enda steg utan hjälp. När vi kom till möteshuset, måste vi gå

uppför en lång trappa för att komma till första våningen. Vi blev alla rörda över att se hur Don Astemio kämpade sig uppför trappan steg för steg. När vi till slut gick in genom dörren, såg medlemmarna förvånat på oss.

När Don Astemio kom upp ur vattnet, såg jag att hans tro var stark, men kroppen var densamma. Han kunde fortfarande inte stå på benen utan hjälp.

Efter dopgudstjänsten följde vi honom hem. Han ville inte gå och

lägga sig utan satt lugnt kvar i en fåtölj.

Dagen därpå gick vi för att besöka honom. När vi närmade oss såg vi David utanför huset, han spelade fotboll – med sin far! Det var knappt jag trodde vad jag såg. Tårarna vällde fram. I mitt hjärta tackade jag min himmelske Fader för hans stora kärlek. Två veckor senare döptes María.

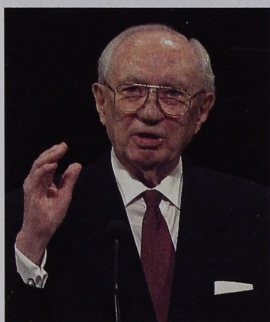
Även om Don Astemios helbräddagörelse var ovanlig, är jag tacksam

att Herren välsignade den här familjen på ett sådant anmärkningsvärt sätt. Utlämnade åt vårt eget förstånd hade vi fortsatt att ignorera lille David, men Herren visste något som inte vi visste. Han visste att det här barnet skulle bli medlem genom vilket en hel familj skulle bli medlemmar i hans kyrka, och han hjälpte oss på sätt vi inte kunnat förutse. □

Sergio Arroyo är medlem av Los Presidentes församling i Santiago Nũñoas stav i Chile.

En profets råd till och förbön för ungdomar

President Gordon B Hinckley

Jag tror inte att ett liknande möte någonsin har hållits i denna kyrka. Det är så många av er här i kväll. Ni ser så fina ut.

En del av er har kommit hit tvehågsna, medan andra har kommit med stora förväntningar. Jag vill att ni ska veta att jag har bett till min himmelske Fader på mina knän om att välsigna mig med den kraft och den förmåga och de ord jag behöver för att kunna röra vid era hjärtan.

Bortom denna samlingsal finns det hundratusentals andra som är här tillsammans med oss. Till var och en av er säger jag välkommen. Jag är så glad över detta fantastiska tillfälle att få tala till er, och jag inser hur viktigt det är.

Jag är nu till åren kommen, över nittio år gammal. Jag har levt länge, och jag har levt med stor kärlek till de unga männen och kvinnorna i kyrkan. Ni är sannerligen en underbar grupp ungdomar. Ni talar olika språk. Ni är alla en del av en stor familj. Men ni är också enskilda personer, var och en med sina egna problem, som önskar få svar på det som förbryllar och oroar er. Vi älskar er så mycket, och vi ber ständigt om insikt att kunna veta hur vi ska kunna vara er till hjälp. Ert liv är fyllt av svåra beslut, och med drömmar och hopp och längtan efter att finna det som ger frid och lycka.

En gång för länge sedan var jag i er ålder. Jag oroade mig inte över droger och pornografi därför att sådant fanns inte då. Jag bekymrade mig över skolan och vart den skulle leda mig. Det var under den fruktansvärda depressionen. Jag oroade mig över hur jag skulle förtjäna mitt uppehälle. Jag gick på mission när jag hade avslutat mina universitetsstudier. Jag åkte till England. Vi reste med tåg till Chicago, tog en buss tvärsigenom den staden och fortsatte sedan till New York, där vi steg ombord på ett ångfartyg till Storbritannien. När vi satt på bussen i Chicago frågade en kvinna chauffören: "Vad är det där för byggnad rakt framför oss?" Han svarade: "Min fru, det är Chicagos handelskammare. Varje vecka hoppar en man som förlorat sin förmögenhet ut genom ett av fönstren i det huset. Han har inget annat att leva för."

Sådana var tiderna. De var grymma och ruskiga. Ingen annan än den som upplevt den tiden kan någonsin fullt förstå hur det var. Jag hoppas av allt mitt hjärta att vi aldrig får uppleva något sådant igen.

Nu står ni på tröskeln till vuxenlivet. Ni bekymrar er också över skola och utbildning. Ni oroar er över när ni ska gifta er. Ni oroar er över många saker. Jag ger er löftet att Gud inte kommer att överge er, om ni vandrar på hans vägar och låter er ledas av hans befallningar.

Detta är en tidsålder av stora möjligheter. Ni är lyckligt lottade som får leva nu. Aldrig förut i mänsklighetens historia har livet varit fullt av så många möjligheter och

Var tacksamma

Ungdomar och unga vuxna väntar utanför konferenscentret i Salt Lake City på att brasaftonen ska börja.

utmaningar. När jag föddes var medellivslängden för en man eller kvinna i Förenta staterna och i västerlandet 50 år. Nu är den över 75 år. Kan ni föreställa er det? I genomsnitt kan ni förvänta er att leva 25 år längre än den som levde 1910.

Detta är en tid av kunskapsexplosion. När jag var i er ålder fanns det ingen antibiotika. Och tänk på alla dessa underbara mediciner som upptäckts och förbättrats under senare år. En del av jordens stora gissel finns inte längre.

Smittkoppor kunde förr radera ut hela befolkningar. Den sjukdomen är helt försvunnen. Det är ett underverk. Förr i tiden var alla mödrar rädda för polio. Jag minns att jag en gång besökte en man på länssjukhuset som drabbats av polio. Han låg i en stor järnlunga som höll igång hans egna lungor genom att pumpa dem upp och ner. Det fanns inget hopp för honom, han kunde inte andas av egen kraft. Han dog och efterlämnade hustru och barn. Denna hemska sjukdom finns inte heller längre. Det är

Var skärpta

också ett under. Samma sak är det med mycket annat.

Naturligtvis ställs ni inför utmaningar. Varenda generation som vandrat här på jorden har ställts inför utmaningar. Vi kunde använda hela kvällen till att tala om dem. Men av alla utmaningar som människor ställts inför, tror jag att de som vi har i dag är lättast att handskas med. Jag säger det därför att de är överkomliga. De handlar till största delen om enskilda beteendebeslut, men sådana beslut kan fattas och efterlevas. Och när det sker, ligger utmaningen bakom oss.

Jag antar att de flesta av er går i skolan. Jag är glad över att ni har den möjligheten och att ni vill studera. Jag hoppas att ni studerar flitigt och att er stora ambition är att få högsta betyg i era olika ämnen. Jag hoppas att era lärare är generösa mot er och att era studier leder till höga betyg och en utmärkt utbildning. Jag kan inte önskar er något bättre än det i ert skolarbete.

Era lärare ger er förhoppningsvis de höga betyg som jag hoppas ni förtjänar. Jag vill ge er något annat: några verkligt viktiga förhållningsregler.

1. *Var tacksamma.*
2. *Var skärpta.*
3. *Var rena.*

4. *Var trogna.*
5. *Var ödmjuka.*
6. *Var bedjande.*

Jag vill att ni upprepar dessa regler med mig, och sedan ska vi prata om var och en av dem.

1. *Var tacksamma.*
2. *Var skärpta.*
3. *Var rena.*
4. *Var trogna.*
5. *Var ödmjuka.*
6. *Var bedjande.*

Var tacksamma. Det finns två ord i det engelska språket som kanske betyder mer än några andra ord. De är "thank you". Det finns liknande ord på alla andra språk: *gracias, merci, danke, obrigado, domo.*

Vanan att säga tack kännetecknar den bildade mannen eller kvinnan. Med vem är Herren missnöjd? Han nämner dem som "icke erkänner hans hand i allt" (L&F 59:21). Det vill säga de som inte uttrycker sin tacksamhet. Lev med tacksamhet i hjärtat, mina kära vänner. Var tacksamma för de underbara välsignelser ni har fått. Var tacksamma för de fantastiska möjligheter ni har. Var tacksamma för era föräldrar som bryr sig så

Ungdomar och unga vuxna i Taytays första församling i Caintas stav, Filippinerna, deltar i brasaftonen via Internet.

mycket om er och som har arbetat så hårt för att kunna försörja er. Låt dem veta att ni är tacksamma. Säg tack till er mor och er far. Säg tack till era vänner. Säg tack till era lärare. Ge uttryck för er uppskattning till alla som gör er en tjänst eller hjälper er på något sätt.

Tacka Herren för hans godhet mot er. Tacka den Allsmäktige för hans älskade Son, Jesus Kristus, som har gjort för er det som ingen annan i hela världen kunde göra. Tacka honom för hans stora föredöme, för hans stora lärdomar, för hans hand som alltid är redo att lyfta och hjälpa. Tänk på betydelsen av hans försoning. Läs om honom och läs hans ord i Nya testamentet och i Tredje Nephi i Mormons bok. Läs dem tyst för er själva och begrunda dem sedan. Låt ert hjärta utgutas i tacksamhet till er Fader i himmelen för att han skänkte sin älskade Son.

Tacka Herren för hans förunderliga kyrka som återställt i denna stora tidsålder. Tacka honom för allt det som den erbjuder er. Tacka honom för vänner och nära och kära, för föräldrar och bröder och systrar, för familjen. Låt tacksägelsens anda vägleda och välsigna era dagar och nätter. Arbeta på det. Ni kommer att finna att det ger underbara resultat.

För det andra: *Var skärpta.*

Ni är på väg in i den mest konkurrenspräglade tidsålder världen någonsin skådat. Allt omkring er handlar om tävlan. Ni behöver all den utbildning ni kan skaffa er. Försaka en bil, försaka allt som måste försakas för att ni ska kunna kvalificera er för arbetet i världen. Denna värld betalar i princip för det som den tycker ni är

värd och ert värde stiger när ni skaffar er utbildning och tillägnar er färdigheter inom det yrkesområde ni valt.

Ni tillhör en kyrka som undervisar om vikten av att skaffa sig en utbildning. Ni har fått ett bud från Herren om att utbilda era sinnen och era hjärtan och era händer. Herren har sagt: "Lären flitigt . . . om det som är i himmelen, på jorden och under jorden, det som har varit, det som är och det som snart skall ske, det som är hemma och ute, nationernas krig och förvirring jämte straffdomarna över landet, likaså kunskap om länder och riken . . . så att I kunnen vara förberedda på allt" (L&F 88:78–80).

Kom ihåg att dessa ord inte är mina. Orden kommer från Herren, som älskar er. Han vill att ni ska utbilda era sinnen och händer till att bli ett inflytande för det goda när ni går framåt i livet. Och när ni gör det, och när ni arbetar hedervärt och utmärkt, hedrar ni kyrkan, för ni betraktas som män och kvinnor med redbarhet, förmåga och samvetsgrann yrkesskicklighet. Var skärpta. Var inte dåraktiga. Ni kan inte bluffa er fram eller bedra andra utan att vilseleda eller lura er själva.

För många år sedan arbetade jag på järnvägens centralkontor i Denver. Mitt uppdrag var att ta hand om persontrafiken med slutstation i Denver. Det var på den tiden då alla åkte tåg. En morgon fick jag ett telefonsamtal från en kollega i Newark, New Jersey. Han sade: "Tåg nummer så och så har anlänt, men resgodsvagnen saknas. Någonstans har 300 passagerare förlorat sitt bagage och de är arga."

Jag började genast arbeta på att ta reda på vart vagnen hade tagit vägen. Jag fann att den lastats och satts på rätt spår i Oakland i Kalifornien. Den hade anlänt till järnvägsstationen i Salt Lake City, fortsatt till Denver, ner till Pueblo, växlat in på ett annat spår och gått till S:t Louis. Där skulle den växlas in på ett annat spår mot Newark, New Jersey. Men en vårdslös tågväxlare på bangården i S:t Louis flyttade en liten bit stål 7,5 cm – och kopplade bort vagnen. Vi upptäckte att bagagevagnen som hörde hemma i Newark i stället befann sig i New Orleans i

Var rena

Louisiana – 240 mil från bestämmelseorten. Endast en 7,5 cm lång rörelse av en slarvig anställd på bangården i S:t Louis hade satt resgodsvagnen på fel spår och avståndet från den rätta destinationen hade ökat dramatiskt. Så är det också med våra liv. Istället för att följa en stadig kurs, dras vi mot ett annat mål på grund av någon felaktig uppfattning. Förskjutningen bort från vår bestämmelseort kan vara hur liten som helst, men om vi fortsätter blir den lilla förskjutningen till ett stort svalg och vi har hamnat långt bort från den plats dit vi ville komma.

Har ni någonsin betraktat de stora grindar som brukar finnas på bondgårdar? Har ni någonsin öppnat en av dessa

fem meter långa grindar? När den öppnas gör den ett långt svep utåt. Fastän rörelsen är mycket liten vid gångjärnen, är den desto större längst ut. Det är de små gångjärnen på vilka livet svänger som är så avgörande i vårt liv, mina kära unga vänner. De är av allra största betydelse.

Var skärpta. Herren vill att ni utbildar era sinnen och händer. Vilket yrkesområde ni än väljer, vare sig det handlar om att arbeta som kylskåpsreparatör eller som skicklig kirurg, så måste ni utbilda er. Se till att skaffa er den bästa utbildning som står att få. Bli redbara arbetare i världen som ligger framför er. Jag upprepar att ni gör heder åt kyrkan och blir generöst välsignade tack vare den utbildningen.

Det finns absolut inget tvivel om att en utbildning lönar sig. Lägg inte hinder i vägen för er själva. Om ni gör

FOTO WAYNE SALTZGIVER

Ungdomar, unga vuxna och missionärer församlas i Johannesburg för att lyssna på brasaftonen.

det, får ni sota för det om och om och om igen.

För det tredje: *Var rena*. Vi lever i en värld som är fylld med smuts och tarvlighet, en värld som stinker av ondska. Den finns överallt omkring oss. Den finns på TV. Den finns på biografduken. Den finns i populärlitteraturen.

Var trogna

Den finns på Internet. Ni kan inte tillåta er att se på den, mina kära vänner. Ni har inte råd att låta detta smutsiga gift komma vid er. Håll er borta från det. Undvik det. Ni kan inte hyra videofilmer och titta på det förnedrande som de skildrar. Ni som innehar Guds prästadöme kan inte blanda denna smuts med det heliga prästadömet.

Undvik syndigt tal. Missbruka inte Herrens namn. Medan det åskade på berget Sinai skrev Herren med sitt finger på stentavlorna: "Du skall inte missbruka Herrens, din Guds, namn" (2 Mos 20:7).

Det är inget tecken på manlighet att vårdslöst använda den Allsmäktiges namn eller hans älskade Sons namn på det respektlösa och vanvördiga sätt som

somliga är benägna att göra.

Välj era vänner noggrant. Det är de som kommer att leda er åt än det ena eller andra hållet. Alla vill ha vänner. Alla behöver vänner. Ingen vill vara utan dem. Men glöm aldrig bort att det är era vänner som kommer att leda er på de vägar ni kommer att gå.

Även om ni bör vara vänliga mot alla människor, bör ni dock med största omsorg välja dem som ni önskar ha som nära vänner. De blir ert värn i situationer när ni vacklar mellan det ena eller andra valet, och ni å er sida kan kanske rädda dem.

Var rena. Slösa inte bort er tid på nedbrytande underhållning. Nyligen uppträdde ett turnerande band i Saltsjödalén. Jag har hört att det var oanständigt, att det var sinnligt, att det var ondskefullt på alla sätt. Ungdomar i vårt samhälle betalade mellan 25 och 35 dollar för att komma in. Vad fick de för dessa pengar? Bara en förförisk röst som uppmanade dem att eftersträva det äckliga i livet. Jag vädjar till er, mina kära vänner, att hålla er borta från sådant. Det hjälper er inte. Det bara skadar er.

Nyligen talade jag till era mödrar och fäder från den här talarstolen. Bland annat talade jag till dem om tatueringar.

Vilken skapelse är mer storslagen än den mänskliga kroppen? Den är kronan på verket av den Allsmäktiges alla skapelser.

Paulus sade när han skrev till korinthierna: "Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er?"

Om någon förstör Guds tempel, skall Gud förgöra honom" (1 Kor 3:16-17).

Har ni någonsin betraktat er kropp som helig? Ni är ett Guds barn. Er kropp är hans skapelse. Vill ni vanställa den skapelsen med bilder av människor, djur och ord på er hud?

Jag lovar er att en dag kommer ni att ångra er om ni har låtit tatuera er. Ni kan inte tvätta bort en tatuering. Den är permanent. Endast genom en dyrbar och smärtsam procedur kan den tas bort. Om ni har en tatuering, kommer ni antagligen att bära den resten av

livet. Jag tror att ni en dag kommer att skämmas över den. Håll er borta från sådant. Vi, era bröder som älskar er, vädjar till er alla att inte behandla kroppen, som Herren gett er, på ett sådant respektlöst sätt.

Jag vill också nämna örhängen och ringar som placeras på olika ställen på kroppen. Detta är inte manligt. Det är skadligt. Ni, unga män, ser mycket bättre ut utan dem, och jag tror att ni mår bättre utan dem. Och ni, unga kvinnor, behöver inte hänga ringar upp- och nerför hela örat. Ett par små örhängen räcker.

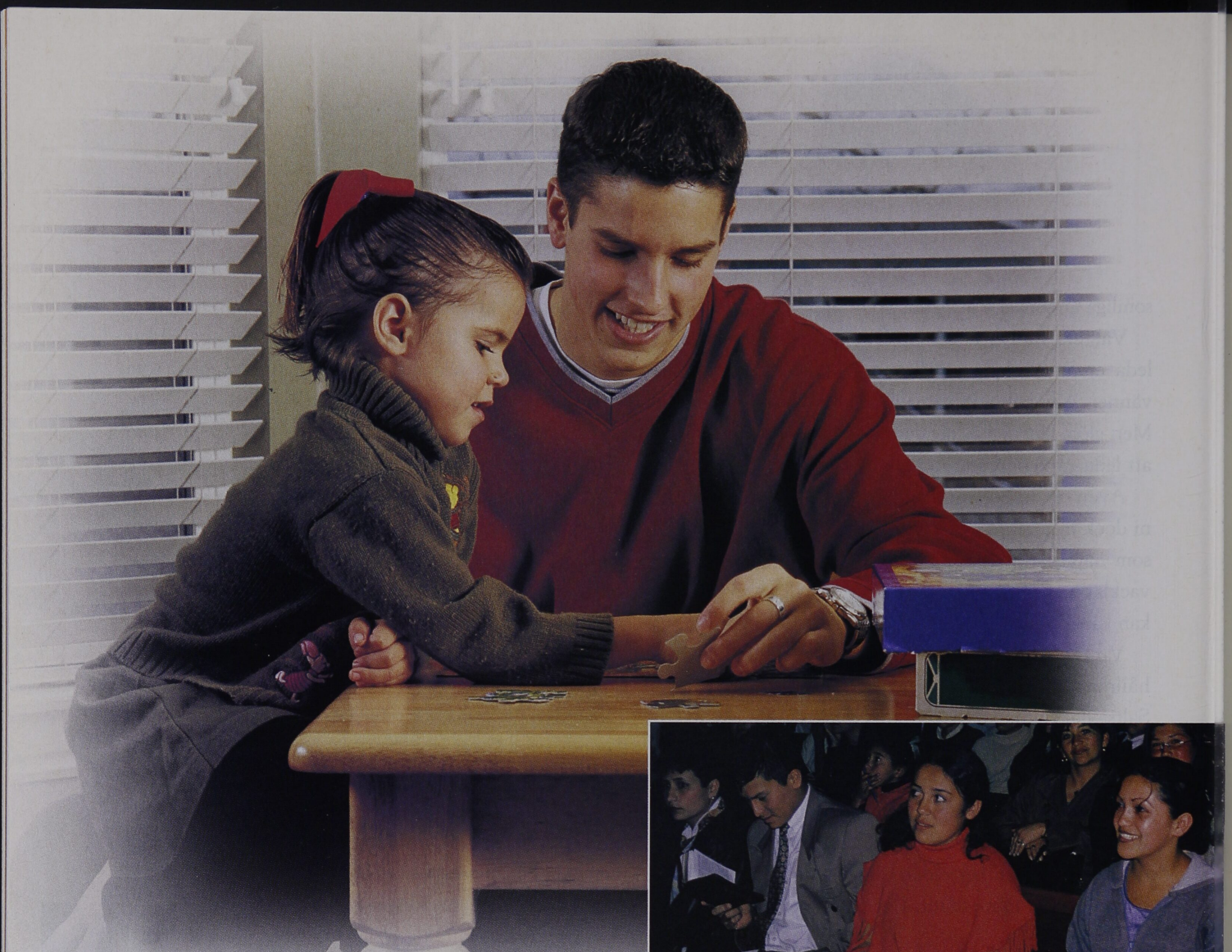
Jag nämner dessa saker igen därför att de har att göra med era kroppar.

Hur underbart vacker är inte en välvårdad ung kvinna som är ren till kropp och själ. Hon är en Guds dotter som hennes evige Fader kan glädja sig över. Hur stilig är inte en ung man som är välvårdad. Han är en Guds son, värdig att inneha Guds heliga prästadöme. Han behöver inga tatueringar eller örhängen eller ringar någonstans på kroppen. Första presidentskapet och de tolv kvorum har tagit ställning och avråder er från dessa saker.

Och medan jag nu talar om detta vill jag återigen med eftertryck nämna pornografin. Den har blivit en industri som omsätter tio miljarder dollar i Förenta staterna, en industri där några få män blir rika på bekostnad av de tusen och åter tusen människor som blivit offer för den. Håll er borta från allt pornografiskt. Det är upphetsande, men det förgör er. Det förleder ert sinne. Det påverkar er till ett begär som ni vill göra allt för att tillfredsställa. Och försök inte skaffa kontakter via Internet och genom att chatta. Det kan leda er ner till sorgens och bitterhetens avgrund.

Jag måste också säga något om illegala droger. Ni vet vad jag tycker om dem. Det spelar ingen roll vilken slags drog det rör sig om. De blir till ert fördärv. Ni blir slav under dem. När de en gång fått makt över er, gör ni vad som helst för att skaffa pengar för att få mer.

Jag blev bestört när jag genom TV-program fick höra att 20 procent av ungdomarna som använder droger först kommer i kontakt med dem via sina föräldrar. Jag kan inte fatta dessa föräldrars dumhet. Vad för slags

Var ödmjuka

framtid kan de se i detta utom att barnen blir förslavade? Illegala droger förstör fullständigt dem som blir beroende av dem.

Mitt råd och min vädjan till er underbara unga män och kvinnor är att helt och hållet ta avstånd från droger. Ni behöver inte experimentera med dem. Se er omkring och se den inverkan de haft på andra. Ingen pojke eller flicka i kyrkan, ingen ung man eller ung kvinna i kyrkan har något som helst behov av att ens pröva på dem. Håll

FOTO H DANIEL ROSAS L

Ungdomar och unga vuxna i Bogotá, Colombia, ser på direktutsändningen av president Hincley's brasafton.

er borta från detta vanebildande missbruk som rubbar er omdömesförmåga.

Och nu vill jag tala om det vanligaste och svåraste problemet för er unga män och kvinnor att handskas med. Det är förhållandet till varandra. Det handlar om den mäktigaste av alla mänskliga instinkter. Endast viljan att leva är möjligtvis starkare.

Herren har gjort oss attraktiva för varandra i en stor avsikt. Men just denna attraktion blir en krutdurk om

den inte hålls under kontroll. Den är vacker när vi handskas med den på rätt sätt. Den är dödlig om vi tappar kontrollen över den.

Det är av den anledningen som kyrkan avråder från att sällskapa i tidig ålder. Den regeln är inte till för att skada er på något sätt. Den är avsedd att hjälpa er och det gör den om ni åtlyder den.

Stadigt sällskap i unga år leder ofta till tragedier. Studier har visat att ju längre en pojke och flicka sällskapar med varandra, desto troligare är det att de får problem.

Det är bättre att sällskapa med många tills ni är redo att gifta er. Ha det roligt och trevligt, men håll er borta från förtrolighet och intimitet. Håll styr på era händer. Det kanske inte är lätt, men det är möjligt.

Ni unga män som planerar att gå på mission måste inse att sexuell synd kan hindra er från att göra det. Ni kanske tror att ni kan dölja den. Men lång erfarenhet har visat att ni inte kan det. För att effektivt kunna verka på en mission måste ni ha Herrens Ande med er, och att försöka undanhålla sanningen går inte att förena med den Anden. Förr eller senare känner ni er tvingade att erkänna era tidigare överträdelse. Sir Galahad uttryckte det väl när han sade: "Min styrka är som tio mäns styrka, för mitt hjärta är rent" (Alfred, *Lord Tennyson, Sir Galahad*, [1842], första strofen).

Mina kära unga vänner, när det gäller det sexuella vet ni vad som är rätt. Ni vet när ni går på farliga vägar, där det är så lätt att snubbla och halka ner i överträdelsens grop. Jag vädjar till er att vara försiktiga, att stå på betryggande avstånd från syndens stup – det är så lätt att falla ner för det. Håll er rena från den sexuella överträdelsens besvikelser och mörka ondska. Vandra i solljuset av den frid ni får när ni håller Guds bud.

Om det finns några som gjort sig skyldiga till övertramp, som kanske redan begått en överträdelse, finns det då något hopp för er? Naturligtvis finns det det. Där omvändelse finns, finns förlåtelse. Den processen börjar med bön. Herren sade: "Se, den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer

icke ihåg dem mera" (L&F 58:42). Om ni kan det, så dela er börda med era föräldrar. Och gå givetvis och bekänn era synder för er biskop, som är redo att hjälpa er.

För det fjärde: *Var trogna*.

Shakespeare sade: "Var trogen mot dig själv, och därav följer det som natt på dag, att du mot ingen man kan bliva falsk" (*Hamlet*, I, III, 78-81). Ni har ett fantastiskt arv. Ni har ädla förfäder. Många av er härstammar från pionjärer, varav hundratals och tusentals dog med ett vittnesbörd om att detta verk är sant. Om de skulle se ner på er idag skulle de vädja till er och säga: "Var trogna! Var lojala! Var fasta i tron våra fäder förfäktat, trogna den sak, varför helgon försmäktat". De skulle säga: "Fädernas goda, starka tro, alltid du skall i hjärtat bo" (*Psalmer*, 176 och 47).

Och ni som kanske inte härstammar från pionjärerna, tillhör en kyrka som blivit stark genom sina medlemmars lojala och orubbliga kärlek. Så underbart det är att tillhöra en organisation som har sådana ädla syften, som uppnår sådana fantastiska resultat och vars arbete är så upplyftande, ja, heroiskt. Var lojala mot kyrkan under alla förhållanden. Jag ger er löftet att den här kyrkans auktoriteter aldrig kommer att leda er på avvägar. De leder er på lyckans väg.

Ni som är medlemmar i den här kyrkan måste vara lojala mot den. Det här är er kyrka. Ni har lika stort ansvar inom er handlingsområde som jag har inom mitt. Den tillhör er lika mycket som den tillhör mig. Ni har tagit emot evangeliet. Ni har ingått förbund i dopets vatten. Och ni förnyar dem varje gång ni tar del av sakramentet. Dessa förbund utvidgas när ni gifter er i templet. Ni kan inte ta lätt på dem. De är alltför viktiga. Detta är det verk som Gud instiftade för att åvågbringa odödlighet och evigt liv för sina söner och döttrar.

Vandra i tro inför honom med huvudet högt, stolta över ert medlemskap i detta stora verk och rike som han återställt till jorden i tidernas fullhets sista hushållning. Varför har han det? För att ge er lycka.

Var trogna era övertygelser. Ni vet vad som är rätt och

Konferenscentret är fyllt till sista plats med ungdomar och unga vuxna som lyssnar på president Gordon B Hinckleys råd.

ni vet vad som är fel. Ni vet när ni gör det som är rätt. Ni vet när ni stärker en god sak. Var lojala. Var trofasta. Var trogna, mina kära medarbetare i detta stora rike.

För det femte: *Var ödmjuka.*

Det finns ingen plats för arrogans i våra liv. Det finns ingen plats för fåfänga. Det finns ingen plats för egoism. Vi har ett stort arbete att utföra. Det finns saker vi måste utträtta. Vi behöver vägledning i vår strävan att utbilda oss. Vi behöver hjälp med att hitta en evig kamrat.

Herren har sagt: "Var ödmjuk så skall Herren, din Gud, leda dig vid handen och besvara dina böner" (L&F 112:10).

Vilket härligt löfte Gud ger i detta skriftställe. Om vi är utan fåfänga och högmod och arrogans, om vi är ödmjuka och lydiga, då kommer Herren att leda oss vid handen och besvara våra böner. Kunde vi be om att få något större? Det finns inget som kan jämföras med detta.

Frälsaren förkunnade i sin bergspredikan att "saliga [är] de ödmjuka, de skall ärva landet" (Matt 5:5).

Jag tror att de ödmjuka och saktmodiga är de som är läraktiga. De är villiga att lära. De är villiga att lyssna till den stilla röst som viskar till dem och leder dem. För dem är Herrens visdom viktigare än deras egen visdom.

Och detta leder mig till den sjätte och sista regeln: *Var bedjande.*

Ni kan inte klara det ensamma. Jag ser ut över denna ofantliga församling och jag vet att ni är unga människor som ber, som knäböjer och talar med Herren. Ni vet att han är källan till all visdom.

Ni behöver hans hjälp, och ni vet att ni behöver hans hjälp. Ni kan inte klara det ensamma. Ni kommer att inse det och förstå det mer och mer under årens lopp. Lev så att ni med gott samvete kan tala med Herren. Fall ner på era knän och tacka honom för all hans godhet mot er och ge uttryck för ert hjärtas rättfärdiga önsningar. Undret i det hela är att han lyssnar. Han svarar. Inte alltid som vi önskar att han skulle göra, men det finns inget tvivel i mitt hjärta om att han besvarar våra böner.

Ni har ett sådant stort ansvar, ni unga män och unga kvinnor. Ni är frukten av alla generationer som gått före er. Allt det ni har vad gäller kropp och sinne har ni fått genom era föräldrar. En dag kommer ni att bli föräldrar och till framtida generationer vidarebefordra de egenskaper i kropp och sinne som ni fått av dem som gått före er. Bryt inte generationskedjan i er släkt. Håll den skinande blank och stark. Så väldigt mycket beror på er. Ni är så väldigt dyrbara. Ni betyder så mycket för den här kyrkan. Den skulle inte vara densamma utan er. Bär huvudet högt, var stolta över ert arv som Guds söner och döttrar. Vänd er till honom för att få insikt och vägledning. Vandra i enlighet med hans lärdomar och befallningar.

Ni kan ha roligt. Visst kan ni det! Vi vill att ni ska ha roligt. Vi vill att ni ska njuta av livet. Vi vill inte att ni ska vara tillgjort pryda. Vi vill att ni ska vara robusta och glada, att ni ska sjunga och dansa, skratta och ha roligt.

Men när ni gör det, var då ödmjuka och ha alltid en bön i hjärtat, så kommer himlen att le mot er.

Jag kan inte önska er något bättre än att ni ska leva ett fruktbart liv, att ert tjänande ska vara hängivet och frikostigt, att ni ska bidra till kunskapen och välståndet i världen ni lever i, och att ni ska göra det med ödmjukhet och trofasthet inför Gud. Han älskar er. Vi älskar er. Vi vill att ni ska vara glada och framgångsrika, att ni ska kunna ge betydelsefulla bidrag till världen ni lever i och till framåtskridandet av Herrens stora och majestätiska verk.

Ja detta är mina råd till er, mina kära vänner – var

Var bedjande

tacksamma, var skärpta, var rena, var trogna, var ödmjuka och var bedjande.

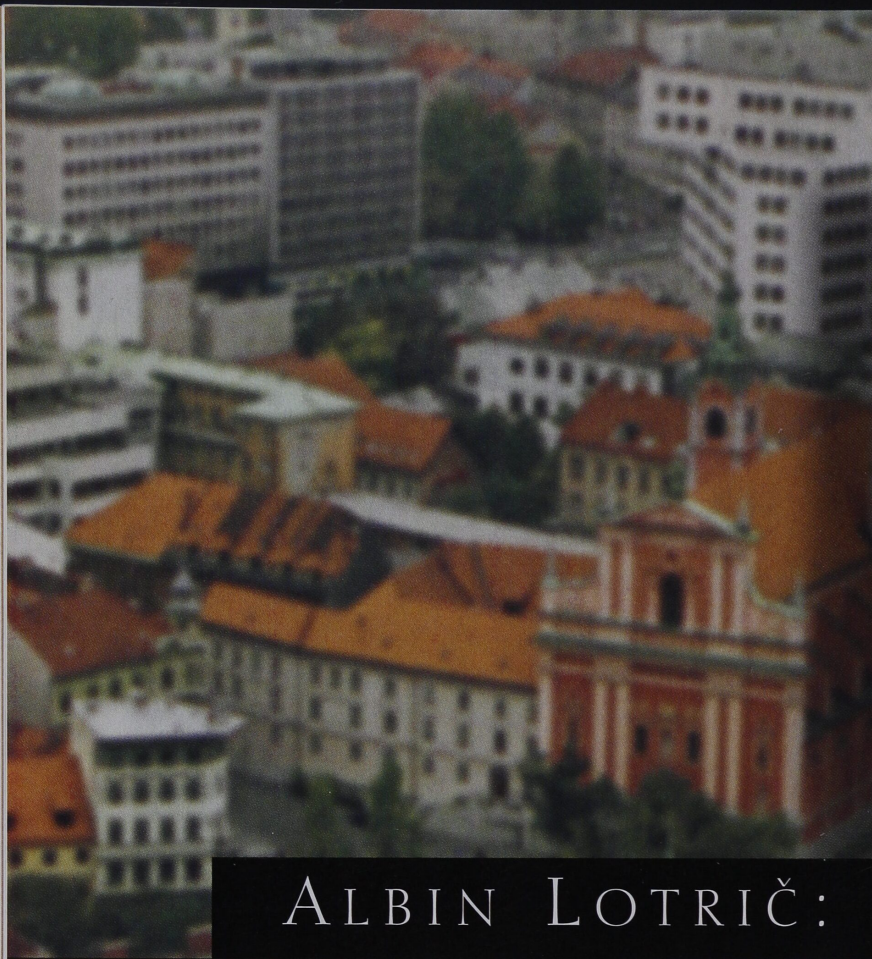
Som avslutning vill jag uppsända en bön för er.

O Gud, vår evige Fader, som din tjänare böjer jag mitt huvud inför dig i bön till förmån för dessa unga människor som finns spridda över hela jorden och som samlats i kväll på olika platser. Jag ber dig att le med välvilja mot dem. Lyssna till dem när de lyfter sina röster i bön till dig. Led dem varsamt vid handen i den riktning de bör gå.

Jag ber dig hjälpa dem vandra på sanningens och rättfärdighetens vägar och bevara dem från världens onda. Välsigna dem så att de är glada ibland och allvarliga ibland, att de må kunna njuta av livet i dess fullhet. Välsigna dem så att de må vandra på ett acceptabelt sätt inför dig som

dina älskade söner och döttrar. Vart och ett är ditt barn med förmågan att uträtta stora och ädla ting. Hjälp dem vandra på den upphöjda väg som leder till stora gärningar. Bevara dem från felsteg som kan förgöra dem. Om de begått misstag så förlåt dem deras överträdelser och hjälp dem återvända till fridens och framåtskridandets stigar. Om dessa välsignelser ber jag ödmjukt och med tacksamhet för dem, och jag nedkallar dina välsignelser över dem med kärlek och tillgivenhet, i hans namn som bär våra synders börda, ja, i Herren Jesu Kristi namn. Amen. □

Texten från ett tal som hölls till ungdomar och ensamstående vuxna den 12 november 2000 i konferenscentret i Salt Lake City och sändes via satellit till hela kyrkan.

ALBIN LOTRIČ:

E N S J Ä L S V Ä

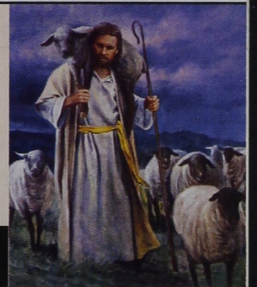
Foto: M. Lotrič / M. Lotrič

Han var främling i ett främmande land. Han skulle bara vistas där i tre månader och därefter återvända till sitt hemland, där kyrkan ännu inte hade etablerats. Skulle det verkligen vara mödan värt för någon att lära känna honom? Skulle det verkligen vara mödan värt för missionärerna att undervisa honom om evangeliet?

VÄRDE

Marvin K Gardner

Albin Lotrič har bott i Slovenien i hela sitt liv, förutom de tre månader han arbetade i Norge. De tre månaderna förändrade hans liv – och bidrog till att kyrkan etablerades i Slovenien.

Albin föddes 1963 i en liten by i Juliska alperna. Vid den tiden tillhörde Slovenien fortfarande den socialistiska förbundsrepubliken Jugoslavien. Hans föräldrar arbetade på fabrik och drev ett litet jordbruk vid sidan om. De lärde sina barn värdet av att studera flitigt och

arbeta hårt. Efter att ha gått ut gymnasiet antog Albin ett erbjudande om att arbeta i samma företag som föräldrarna.

Anställningen avbröts av att han inkallades till 15 månaders militärtjänst i jugoslaviska armén. Albin berättar att han som inkallad lärde känna "alla möjliga slags människor, både bra och dåliga. Jag insåg snart att man inte ville att jag skulle tänka självständigt utan endast göra det man befallde mig att göra. Jag kom att tro att alla människor är själviska

Motsatt sida: Albin Lotrič (infälld) upptäckte evangeliet i ett främmande land och tog det med sig till sitt hemland Slovenien (i bakgrunden).

ALBINS VITNESBÖRD

”Jag bad mer och mer och förväntade mig något slags svar. En dag när jag läste Moronis ord kom svaret – oväntat, oanmält. Jag kände hur den Helige Anden ingav mig obeskrivliga känslor, och mitt sinne upplystes . . . I det ögonblicket visste jag att den Helige Anden var hos mig och jag var tacksam till Herren.”

och beredda att trampa alla under fötterna som är svagare än de. Jag blev misstänksam mot andra och litade endast på mig själv. Något verkligt känsloliv hade jag inte på den tiden.”

Efter militärtjänsten återvände han till sitt gamla arbete, men han kände sig rastlös och otillfredsställd. Så småningom slutade han sitt arbete och började läsa informationsteknik på universitetet. Men utan att finna någon glädje i livet. ”På helgerna brukade mina vänner och jag ha skoj – vi kallade det så – och vara ute och festa och flörta med flickorna vi träffade. Jag var inte lycklig, för jag kände mig tom invärtes. Allt tycktes förljugt.”

År 1987 mötte han Boža Gartner, en ung kvinna som han hade träffat tidigare, och de började sällskapa. I juni två år senare blev han antagen att som internationell student få praktisera tre månader på ett företag i Stavanger. Han flyttade till Norge, påbörjade sin praktiktjänst och träffade kyrkans missionärer några veckor senare.

”En ung man med en bok i handen tilltalade mig på gatan”, berättar Albin. ”Han sade något till mig på

norska och hans bok var på norska. Jag förklarade för honom på engelska att jag inte begrep ett ord och att jag inte var intresserad av hans bok. Särskilt som den var skriven på ett språk som jag inte

förstod.” Till Albins förvåning svarade missionären honom på engelska, han var amerikan, och erbjöd Albin att skaffa fram en Mormons bok på engelska åt honom. Albin var hövlig och gav missionärerna sin adress, men hoppades tyst att de inte skulle höra av sig.

Några dagar senare stod missionärerna utanför dörren med ett engelskt exemplar av Mormons bok i handen. Senare gav de honom också en på kroatiska, som Albin kunde läsa utan svårigheter. (En slovensk utgåva existerade ännu inte.) Samtalen med missionärerna fick honom att börja fundera över sin egen trosuppfattning.

”Jag hade alltid trott på Gud”, säger han. ”Och jag bad nästan dagligen. Men mina böner var sådana som jag hade lärt mig som katolik, och som jag upprepade tyst utan större eftertanke. Jag trodde inte att kyrkan jag tillhörde var sann, men jag sökte inte efter något alternativ till den.”

Även om han fann delar av Mormons bok intressanta, säger han: ”Jag fick ingen andlig bekräftelse medan jag läste den.” Och när han besökte kyrkan i Stavanger – en främling som inte kände någon av medlemmarna och som inte talade deras språk – kände han sig till en början obehaglig till mods.

Men det han upplevde där tilltalade honom, och medlemmarna fick honom att känna sig varmt välkommen. ”De var så vänliga mot mig”, säger han. ”De ställde mängder av frågor, ville veta vem jag var och var jag kom ifrån och vad jag gjorde i Stavanger. De inbjöd mig att komma tillbaka. Och när jag gjorde det välkomnades jag in i gemenskapen.”

Nu kände han sig mer motiverad att studera Mormons bok och be om det han läste. ”Jag bad allt oftare”, säger han, ”och förväntade mig något slags svar. En dag när jag läste Moronis ord kom svaret – oväntat, oanmält. Jag kände hur den Helige Anden ingav mig obeskrivliga

känslor, och mitt sinne upplystes. I det ögonblicket blev jag medveten om alla mina synder och började gråta. Jag hade aldrig tidigare gråtit över en bok. I det ögonblicket visste jag att den Helige Anden var hos mig och jag var tacksam till Herren.”

Albin döptes på sin tjugosexårsdag, den 19 augusti 1989. ”Jag blev en helt annan människa nu, än när jag kom till Norge i juni”, säger han. ”Min själ var ren, mina synder förlåtna, och jag började ett nytt liv som var helt annorlunda än mitt tidigare. Jag var glad, kände mig fridfull och trygg.” Han kände också hur den Helige Anden antydde att framtida andliga uppgifter väntade honom i hemlandet.

När han fick veta att kyrkan ännu inte hade etablerats i Slovenien och att det förmodligen inte bodde en enda medlem där, insåg han vikten av att lära sig så mycket som möjligt under de återstående veckorna i Norge. Han fortsatte att gå till kyrkans möten och delta i hemaftnar och andra aktiviteter. Han mottog det aronska prästadömet. Han hade många samtal med missionärer, medlemmar och ledare i kyrkan. Han läste ut Läran och förbunden på engelska.

”Jag oroade mig över att jag skulle bli helt utlämnad åt mig själv när jag kom hem igen”, säger han. ”Jag bad att Gud skulle ge mig kraft och styrka att kunna förklara för min flickvän och mina föräldrar och för andra vad jag trodde på. Jag visste att det skulle bli svårt, men jag visste också att Gud skulle hjälpa mig om jag förblev värdig.”

Den närmaste grenen låg i Zagreb i Kroatien, tre timmars resväg från Albins hem i Slovenien. Senare fick han veta att det fanns en gren i Klagenfurt i Österrike, som det bara tog en dryg timma att åka till. I över ett år åkte han varje söndag till den grenen, trots att han inte

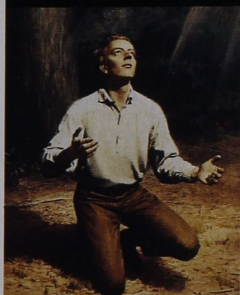
kunde tala så bra tyska.

”Grens-presidenten och alla medlemmar var så vänliga och hjälpsamma”, säger han. Där mottog han det melkisedekska prästadömet och det var i Klagenfurts gren som han verkade i sitt första ämbete i kyrkan. Hans flickvän, Boža, följde ofta med honom dit. De kvinnliga missionärerna undervisade henne om evangeliet.

”Det tog nästan ett halvår innan jag fick ett vittnesbörd”, säger Boža. ”Mormons bok hade inte översatts till slovenska och det var inte lätt för mig att läsa den på kroatiska. En söndag 1990 gick jag till en lund i närheten för att be om ett svar, precis som Joseph Smith gjorde. Svaret kom mitt i bönen som en varm känsla i hjärtat. Först trodde jag att det var solen som sken på mig, men solen hade gått ner och den varma känslan var fortfarande där. Jag hade funnit frid och visste från det ögonblicket att Gud ville att jag skulle ta emot hans evangelium.” I mars 1990 döpte Albin henne i Klagenfurts gren.

Samma år i december sändes de första heltidsmissionärerna till Slovenien, och snart ägde de första dopen i landet rum. På sommaren 1991 kungjorde Slovenien sitt oberoende av Jugoslavien. Efter ett spönt tiodagarskrig löstes konflikten på fredlig väg. Några månader senare, den 22 december 1991, organiserades den första grenen i Slovenien med Albin Lotrič som grens-president.

Följande år, i juli 1992, gifte sig Albin och Boža i Slovenien och beseglades sedan i templet i Frankfurt. De blev det första par

BOŽAS VITNESBÖRD

”En söndag 1990 gick jag till en lund i närheten för att be om ett svar, precis som Joseph Smith gjorde. Svaret kom mitt i bönen som en varm känsla i hjärtat . . . Jag hade funnit frid och visste från det ögonblicket att Gud ville att jag skulle ta emot hans evangelium.”

från Slovenien som beseglades där. "Någon bättre och mer förstående hustru kunde jag inte ha funnit", säger Albin. "Hennes kärlek och uppmuntran ger mig kraft och styrka. Det är speciellt underbart att vara i templet, få bli undervisad om frälsningsplanen och ingå ett evigt förbund tillsammans. Det ger ett perspektiv på allt annat i livet."

bok, som har översatts till slovenska. Albin och Boža lär dem att känna igen svaren på deras enkla böner.

"Herren välsignar oss rikligen", säger Albin. "Jag försöker återgälda hans välsignelser genom att vara trofast i kyrkan och genom att försöka vara en god make och far."

Kyrkan i Slovenien är fortfarande i sin linda, och därför

fortsätter president och syster Lotrič och de andra pionjärmedlemmarna att göra mycket för att hjälpa den att växa. Syster Lotrič verkar i biorganisationerna och skriver en bok om kyrkans historia i Slovenien. Efter att ha verkat som grensresident i sju år kallades president Lotrič i april 1998 till sitt nuvarande ämbete som Sloveniens förste distriktsresident. Under årens lopp har han företrätt kyrkan i radio och TV, i tidningar och tidskrifter samt i juridiska frågor.

Under tiden har han haft framgång i yrkeslivet. Med universitets-examina i företagsekonomi och informationsteknik arbetar han för närvarande på det slovenska finansdepartementets IT-avdelning. Han

Deras tre barn föddes inom förbundet: Lea Martina i april 1993, Flora Emma i januari 1995 och Benjamin Luka i november 1996. "Min hustru och jag försöker så frön i våra barns hjärtan till ett liv som är fokuserat på evangeliet", säger Albin, "så att de har styrkan att möta vad som än må komma och kunna försvara tron." Barnen lär sig om evangeliet under hemaftnar och genom att studera skrifterna med hjälp av *Berättelser ur Mormons*

gläder sig över samarbetet med sina kolleger och känner att de flesta av dem respekterar hans livsstil och tro. "Att leva i enlighet med kyrkans lära kräver mycket av medlemmarna", säger han, "men jag vet av egen erfarenhet att välsignelserna av ett sådant leverne ger större glädje än någonting annat på jorden."

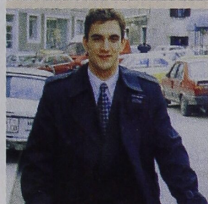
En av hans mest minnesvärda uppgifter har varit att delta i det lag som översätter den slovenska utgåvan av

GLIMTAR AV KYRKAN I SLOVENIEN

1991

Den första grenen organiseras i Slovenien. Albin Lotrič verkar som grensresident.

1992

Albin och Boža Lotrič är det första par från Slovenien som beseglas i templet (ovan till vänster tillsammans med äldste Dennis B och syster LeAnn C Neuenschwander).

1993

Matjaz Juhart kallas som första heltidsmissionär från Slovenien.

1998

Leon Bergant (till vänster, mitten) väcker tidningarnas intresse när han avbryter en karriär som tävlingscyklist för att tjäna som heltidsmissionär (se "Cyklar fortfarande", *Liahona*, apr 1999, s 26-28).

1999

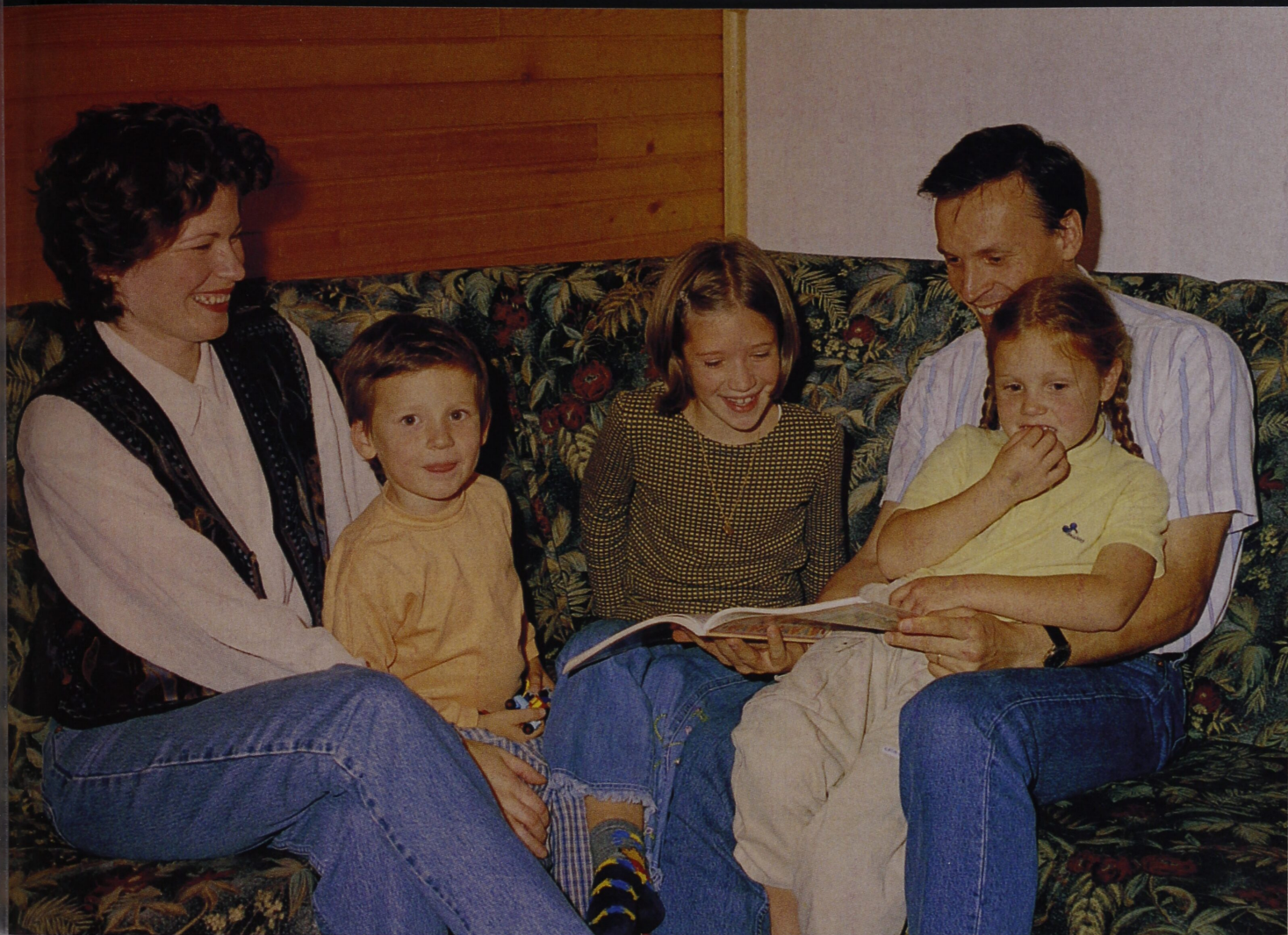
Slovenienmissionen Ljubljana bildas ur Österrikemissionen Wien Syd (missionskontoret nedan till vänster).

2001

Liahona publiceras i Slovenien.

Kyrkan har för närvarande ett distrikt och tre grenar – Ljubljana, Celje och Maribor – och omkring 200 medlemmar. I fråga om kyrkans framtid i Slovenien säger president Lotrič: "Jag har en vision av att de heliga kommer att blomstra som en ros i vårt land."

Parē Lotrič's barn, Benjamin, Lea och Flora, uppfostras i Jesu Kristi sanna evangelium. Boža och Albin delar med sig av sin tro till barnen och stärker dem inför framtiden.

Mormons bok, som snart kommer att gå i tryck. "När Mormons bok kommer ut med all sin gudomlighet och kraft", säger president Lotrič, "slås himmelens portar upp på vid gavel. Anden kommer att vittna ännu kraftfullare till människorna i Slovenien om att Guds ord än en gång har uppenbarats för människobarnen och att det inte finns något annat namn under himmelen än Jesus Kristus genom vilket vi kan bli frälsta."

I juli 1999, nästan tio år efter Albins dop, organiserades Slovenienmissionen Ljubljana, en mission som innefattar även andra länder av före detta Jugoslavien. Det finns nu 200 medlemmar i Slovenien, ett land med två miljoner invånare. Det finns ett distrikt och tre grenar – i Ljubljana, Celje och Maribor. Lokala medlemmar och ledare lär sig hur man tar sig an nya

medlemmar och får dem att finna sig till rätta. Par har beseglats i templet. Unga män och kvinnor från Slovenien verkar som heltidsmissionärer i olika delar av världen. Och medlemmarna i Slovenien kan numera läsa *Liahona* på sitt eget språk.

"Jag vet att det här bara är början", säger president Lotrič. "Jag har en vision av att de heliga kommer att blomstra som en ros i vårt land."

Var det mödan värt att hjälpa en främling i ett främmande land och undervisa honom om evangeliet? Han skulle ju bara stanna i tre månader, för att sedan återvända hem till ett land där kyrkan ännu inte hade etablerats.

"Herrens vägar är ibland oförutsägbara och övergår vår fattningsförmåga", säger Albin Lotrič. "Han valde ett underbart sätt att skänka mig evangeliet." □

Hur man använder *Liahona* april 2001

Behöver du en berättelse eller ett citat till ett tal, en lektion, klass, hemafton eller till den andliga inledningen i seminariet? Kanske finner du några bra uppslag i det här numret av *Liahona*. (Siffrorna avser sidnumren i denna tidning. LS = *Lilla stjärnan*.)

”SÄRSKILDA VITTNEN OM KRISTUS”: DISKUSSIONSFÖRSLAG

■ ”Särskilda vittnen om Kristus: Förjordisk verksamhet”, äldste Neal A Maxwell, sidan 4: Under Faderns ledning skapade Kristus ett oändligt antal världar, ändå lägger han märke till varje sparv som faller till marken (se Matt 10:29). Samtala om vad det innebär att veta att universums Herre vet vårt namn och älskar oss så mycket att han gav sitt liv för oss.

■ ”Särskilda vittnen om Kristus: Jordisk verksamhet”, äldste L Tom Perry, sidan 9: Vi hedrar Frälsaren genom att följa hans exempel. Läs äldste Perrys skildring av hur han hjälpte till att återuppbygga kristna kyrkor i Japan. Samtala om hur vi kan tjäna andra på ett Kristuslikt sätt.

■ ”Särskilda vittnen om Kristus: Efterjordisk verksamhet”, president Gordon B Hinckley, sidan 19: President Hinckley bär ett profetiskt vittnesbörd från den heliga lunden. Återge berättelsen om den första synen. Bär vittnesbörd om hur den första synen har påverkat ditt liv.

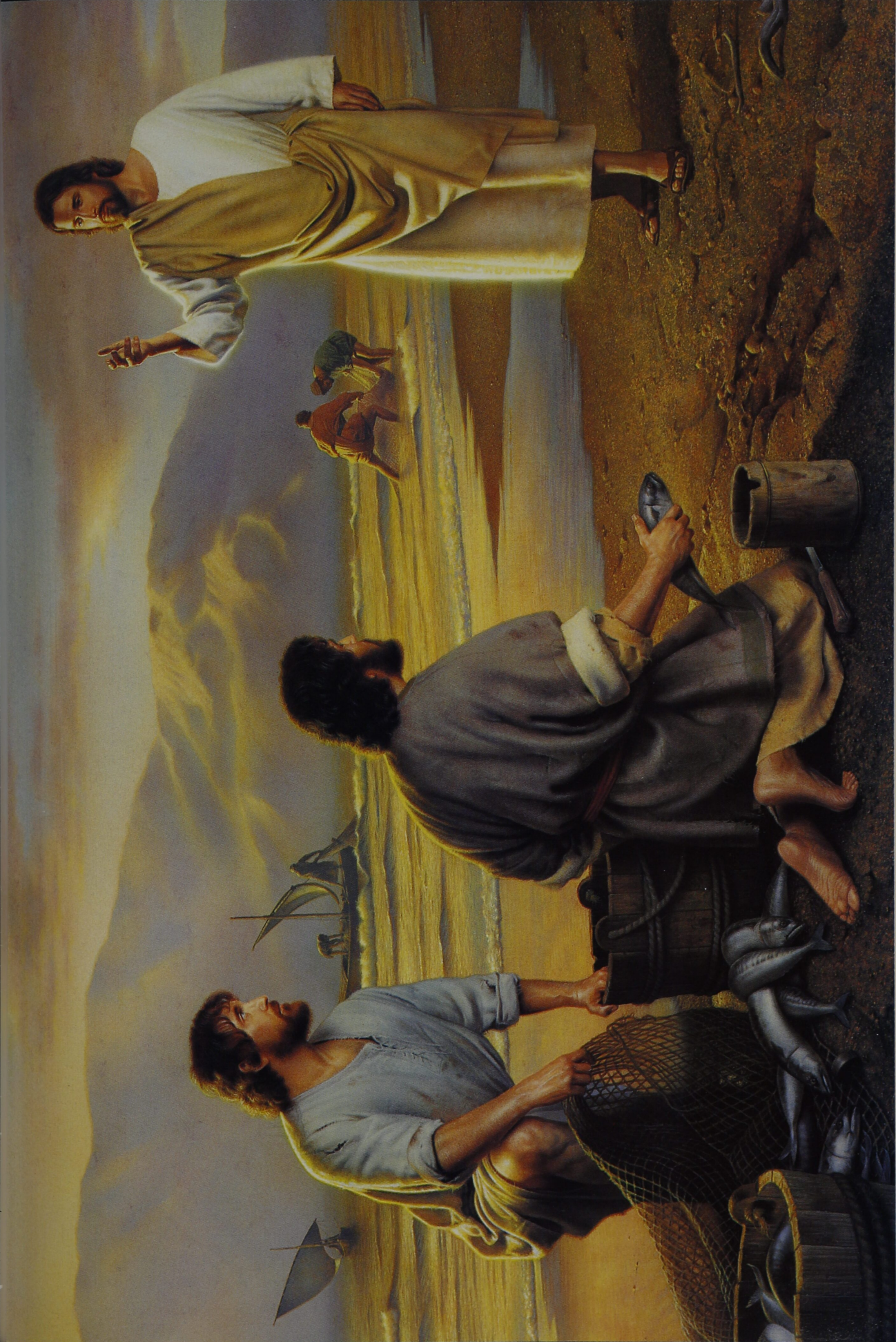

ÄMNET I DETTA NUMMER

Apostlar	2, LS10
Besökslärare	25
Bön	26, 30
Familiens hemafton	48
Första synen	LS9
Generalkonferenser	LS4
Helbrägdagörelse	26, LS6
Hemundervisning	1
Jesus Kristus	2, 25, LS2, LS10
Madagaskar	LS6
Motgång	26
Nya testamentet, berättelser ur ...	LS10
Omvändelse	26, 42, LS6
Primärföreningen	LS4, LS14
Profeter	LS4
Påsk	LS2
Renhet	30
Sanning	30
Slovenien	42
Tacksamhet	30
Tionde	26
Tro	25
Ungdom	30
Utbildning	30
Vittnesbörd	2
Världsomspännande kyrka	42, LS6
Ödmjukhet	30

UPPROP OM ARTIKLAR AV UNGDOMAR

Vi inbjuder våra unga läsare att berätta för oss om sina erfarenheter av att leva efter och dela med sig av evangeliet, om hur Herren hjälper er att övervinna prövningar eller om hur Herren har besvarat era böner. Sänd era artiklar till *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller e-posta dem till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Vänligen uppge fullständigt namn, ålder, adress, telefonnummer samt församling och stav (eller gren och distrikt).

"Människofiskare", av Simon Dewey
"När han vandrade uted Galleiska sjön, fick han se två bröder, Simon som kallas Petrus och hans bror Andreas . . .
Han sade till dem: 'Kom och följ mig. Jag skall göra er till människofiskare', och de lämnade genast sina nät och följde honom"
(Matt 4: 18-20).

”Förenade, som hans apostlar, och bemyndigade och befallda av honom att göra det, vittnar vi om att han lever och att han ska återkomma för att göra anspråk på sitt rike och regera som konungarnas konung och herrarnas herre. Om detta är vi förvissade.” Se ”Särskilda vittnen om Kristus”, s 2.